

அம்மாவுன் ஆலோசனைகள் ரூபரண் ஜோசப்

மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம் - கண்டி - இலங்கை.

<http://www.dhammadownload.com>

சுந்தர

அம்மாவின் ஆலோசனைகள்

(சிறுவர் இலக்கியம்)

சூப்பராணி ஜோசப்

வெளியீடு

குறிஞ்சித்தேனி பதிப்பகம்
மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
18/13, பூரணவத்தை-கண்டி

அம்மாவின் ஆலோசனைகள்

(சிறுவர் இலக்கியம்)

- ஆசிரியர் : ருபராணி ஜோசப்
258 பேராதனை வீதி,
கண்டி.
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- முதற்பதிப்பு : 2004 டிசெம்பர்
- அட்டைப்படம் : ஓவியர் சந்திரா
- வெளியீடு : மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்
18/13, பூரணவத்தை,
கண்டி.
- பக்கங்கள் : 46
- விலை : 100/=
- அச்சுப்பதிவு : சண்பிறின்ஸ்
67, மாபனாவதுர,
கண்டி.

பதீப்புரை

ரூபராணி ஜோசப்

இப்பெயர் நாடறிந்த பெயர்.

தமிழ் இலக்கிய உலகம் அறிந்த ஒரு பெயர்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை

போன்றதுறைகளில் முத்திரை பதித்தவர்.

நடிப்பு, நாடகம், இயக்கம், நாடகத் தயாரிப்பு

போன்ற கலைத்துறைகளிலும்

மின்னும் தாரகை ரூபராணி ஜோசப்.

தனது பத்து வயதிலேயே மேடை

பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தவர்.

அன்று தமிழரசுக் கட்சியின் பிரசாரப் பேச்சாளர்.

மலையகத்தில் காலடி பதித்த பின் (1956)

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசின்

பிரதான பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தவர்.

தனது மேடைப் பேச்சின் திறமையால்

இ.தொ.கா. தலைவர் தொண்டமானால் பாராட்டப்பட்டதோடு,

அவருடன் இணைந்து பெருந்தோட்டப்

பணிகளில் ஈடுபட்டு

தலைவர் தொண்டமானால் றாகலை

ஜில்லாக் கமிட்டித் தலைவியாகவும்

நியமனம் பெற்றவர்.

தொடர்ந்து மலையகப் பெண்

தொழிலாளர்களின் வளர்ச்சியில் தனது

பேச்சால் பெரும் பங்கு ஆற்றியவர்.

தனது பணிகளுக்காக இலக்கியச்

செல்வி, கலைச்செல்வி, சொல்லின்

செல்வி, கலாநூபி, கலாஜோதி, நடிப்பரசி

பட்டங்களையும், இலங்கை அரசின்

அதி உயர் கௌரவமான கலாபூசண

விருதையும் பெற்றவர்.

இவரது முதல் நூல் ஏணியும்

தோணியும் என்ற சிறுவர் இலக்கியம்.

இந்நூலுக்குத் தேசிய சாகித்தியப்

பரிசும் கிடைத்தது.

இவரது இரண்டாவது நூல் ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு மத்திய மாகாண சாகித்தியப் பரிசு கிடைத்தது.

இவரது மூன்றாவது நூல் இல்லை இல்லை (நாடக நூல்) வடகிழக்கு மாகாண சாகித்தியப் பரிசினையும் பெற்றது.

இவரது நான்காவது நூல் ஒரு தாயின் மடியில் (குறுநாவல்) மத்திய மாகாண சாகித்தியப் பரிசினை பெற்றது.

இவரது எழுத்துக்கு பல

பராட்டுக்களும், பரிசுகளும்,

சான்றிதழ்களும் கிடைத்துள்ளன.

நோர்வே தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய

உலக சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது

சிறுகதையான இடம்பெயர்வு என்ற

சிறுகதை முதல் பரிசினைப் பெற்றுக்

கொண்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்று முதல் இன்றுவரை தொடர்ந்து

எழுதிவரும் இவர் விஜய் சிறுவர்

பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதிய

அம்மாவின் ஆலோசனைகள் என்ற

சிறுவர் இலக்கியம் இன்று ஒரு

நூலாக எமது மக்கள் கலை

இலக்கிய ஒன்றியத்தின் வெளியீடாக

உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றது.

தொடர்ந்து எமது இலக்கியபணி

தொடர உங்கள் உதவிகளை

நாடிநிற்கின்றோம்.

அன்புடன்

இரா. அ. இராமன்

தலைவர், மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்

18/13 பூரணவத்தை, கண்டி

முன்னுரை

“ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது” என்று தமிழில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. மிகவும் அர்த்தம் பொதிந்த பழமொழி இது. மனோவியல் ரீதியில் சிந்தித்துக் கூறப்பட்டது. ஏனெனில் குழந்தைகள் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கும் போதும் பிள்ளைப் பருவத்தில் இருக்கும் போதும் மட்டும் தான் தாய் தந்தையினரதும், உற்றார் உறவினரதும் மற்றும் பெரியோர், நண்பர்கள், ஆசிரியர் போன்றோரினதும் அன்பையும் அரவணைப்பையும் ஆற்றப்படுத்துதலையும் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

பிள்ளைகளின் உலகம் பெரியவர்களின் உலகத்தைவிட வேறுபட்டது. பிள்ளைகளைப் பிள்ளைகளின் உலகத்திலேயே உலாவவிட வேண்டும். நாம் அடிக்கடி அவர்களின் உலகத்தில் அவர்கள் சஞ்சரிப்பதில் இருந்து தடுத்து அவர்களைப் பெரியவர்களின் உலகத்துக்கு அழைத்து வர்பார்க்கிறோம். ஜப்பானில் முன்பள்ளியாசிரியர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது குழந்தைகளுடன் குழந்தைகளாக இருக்கக் கூடிய சின்னஞ்சிறிய உருவங்கொண்ட தோற்றமுடைய பெண் ஆசிரியர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கின்றார்கள். அந்த ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய உலகத்துக்கு அழைத்து வந்துவிடாமல், மிகக் கவனமாக எவ்வாறு குழந்தைகளின் உலகத்துக்கு தாம் போய் அவர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் திசை திருப்பிவிடாமல் மெல்ல மெல்லத்தாம் கற்பிக்க வேண்டியதைக் கற்பித்துவிடுகின்றார்கள். இது தொடர்பில் அங்கு மிகப் பெரிய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியே நடக்கின்றது. இங்கே நமது மனோபாவம் என்னவென்றால்.... “அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி கூட உதவ மாட்டார்கள்” என்பதாகும். பிரம்பு ஒன்றை வைத்துக் கொண்டுதான் நாம் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் கற்கிக்கின்றோம்.

பிள்ளைகளின் உடல் வளர்ச்சி, மூளைவளர்ச்சி, மனவளர்ச்சி, சிந்தனை ஆற்றல், திறன், வல்லாண்மை, விற்பன்னத்துவம் என்பன சமாந்திரமாகவே வளர்கின்றன என ஆய்வாளர்கள் நம்புகின்றனர். எல்லாச் செயற்பாடுகளும் முறையுடன் மிகத் தொடர்புபட்டுள்ளன. திடகாத்திரமான உடல் வளர்ச்சி, ஆரோக்கியமான மூளைவளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும். மனித இனத்தின் மூளைக்கும், மனித இனத்துக்கு மிகச் சமீபமான குரங்கினத்தின் மூளைக்கும் ஒரு சிறிய வளர்ச்சி வித்தியாசமே இருந்ததென்றும், இந்த குரங்கினத்தின் மூளையில் ஏற்பட்ட ஒரு திடீர் வளர்ச்சிப் பரிச்சிடலே மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சி என்றும் இப்போது வலுவான கருத்தோட்டங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

வரலாற்றில் அவ்வப்போது 'அதிமானுடன்' என்று அழைக்கப்படும் பெருஞ்சாதனையாளர்கள் தோன்றி இம்மானுட உலகத்தை மேம்பாடு நோக்கி இட்டுச் சென்றுள்ளனர். கடந்த ஆயிரம் ஆண்டு கால வரலாற்றில் இவ்வாறு சாதனை புரிந்தவர்களை வரிசைப்படுத்தி அவர்களில் முதற் பத்துப்பேரை தெரிவு செய்து நான் கூட ஒரு பிள்ளைகளுக்கான நூலை 2002ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருந்தேன். மகாத்மா காந்தி, அல்பட் ஐன்ஸ்டீன், வில்லியம் சேக்ஸ்பியர் முதலானவர்கள் அவர்களில் சிலர் இவர்கள் மட்டும் எவ்வாறு அதிமானுடர்கள் ஆனார்கள்?

குரங்கினம் எப்படி மனித இனம் ஆனபோது அதன் மூளையில் 'பளிச் சென்று' ஒரு வளர்ச்சி ஏற்பட்டதோ அது போல இவர்களிலும் பிள்ளைக்காலத்தில் அவர்கள் மூளையில் ஏற்பட்ட ஒரு மலர்ச்சியே அவர்களை மேதைமை உள்ளவர்களாக்கியது என ஆய்வுகள் உணர்த்துகின்றன. ஆனால் பிள்ளைகளின் மூளையில் ஏற்படக்கூடிய இத்தகைய மலர்ச்சி எப்போது ஏற்படும் என்பதனை முன்னறிதல் சாத்தியமில்லை. இவ்வளர்ச்சி பிள்ளைப் பருவத்தில் மாத்திரமே ஏற்படக்கூடியது. ஆதலால் பெற்றோர், உற்றோர் உறவினர், ஆசிரியர், பெரியோர் ஆகியோர் பிள்ளைகளை அவர்கள் போக்கில் வளர அனுமதிக்க வேண்டும். அவர்கள் உள்ளுணர்வுகளையும் திறன்களையும் திசை மாற்றிவிடக்கூடாது. அப்போது நமக்கு அதிகமாக அதிமானுடர்கள் கிடைப்பார்கள்.

மேற்சொன்னவை பிள்ளை இலக்கிய எழுத்தாளர் ரூபராணி ஜோசப்பின் "அம்மாவின் ஆலோசனைகள்" என்ற இந்நூலுக்கு மிகப் பொருத்தமான கருத்துக்களாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். 'விஜய்' பத்திரிகை ஆரம்பிக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்ட போது யாரிடமிருந்தெல்லாம். ஆக்கங்களைப் பெறலாம் என்று ஆலோசிக்கப்பட்டது. அப்போது தெரிவிக்கப்பட்ட பெயர்களில் ரூபராணி ஜோசப்பின் பெயரும் ஒன்று விஜய் பற்றி ஒன்றுமே அறிந்திராத நிலையில் இவரை அணுகி ஆக்கங்கள் கேட்டபோது அவர் மனமுவந்து தனது ஆக்கங்களைத் தந்துதவினார். அவை 'விஜய்' பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தன. அவை அவருக்கு மட்டுமல்ல விஜய்க்கும் வெற்றியைப் பெற்றுத்தந்தன.

இலங்கையில் பிள்ளைகளுக்கான இலக்கியம் வளர்ச்சியடையாத நிலையில் இத்தகைய எழுத்தாளர்களின் வரவும் அரிதாகவே உள்ளது. அந்த வகையில், ஒரு வகையில் இத்தகையவர்கள் கூட அதிமானுடர்கள் தான். அவரது இந்த முயற்சிக்கும், எதிர்காலத்தில் மேலும் பல நூல்களை வெளியிடவும் என் மனமுவந்த வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகட்டும்.

இரா. சடகோபன்

பிரதம ஆசிரியர், விஜய்

சட்டத்தரணி,

17B ரிச்சாட் டி சொய்சா

ஊடகவியலாளர் வீடமைப்புத்திட்டம்

பத்தரமூல்

23.04.2005

எனது மடல்...

அன்பான தம்பி தங்கைகளே,

நலம் நலம் தானா? ஏணியும் தோணியும் உருவகக் கதைகள் மூலம் உங்களுடன் உரையாடியநான் அம்மாவின் ஆலோசனைகளில் சந்திப்பது சந்தோஷம் தானே.

நம்மைச் சுற்றி இயற்கை வளங்கள் நிறைந்துள்ளன. அவற்றை அறிவது ஆரோக்கியமானது அவசியமானது, மனித வாழ்க்கைக்கு இவை எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை மறந்து விடுகிறோம். நாம் அற்பமானவை என்று எண்ணுவன எவ்வளவு பயனுள்ளவை, உபயோகமானவை என்பதை அம்மா அழகாக விளக்குகிறார், தெளிவான கருத்துகளை நீங்கள் புரியும்படியாகக் கூறுகிறார். அம்மாவை உங்களுக்குப் பிடிக்குமென்றால் அவரின் அறிவியல் ஆலோசனைகளையும் பிடிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு, நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.... சிந்தித்தால் பல உண்மைகளைச் சந்திக்கலாம்... கேட்டுப்பாருங்கள்....!

‘விஜய்’ சிறுவர்கள் மத்தியில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற சஞ்சிகை. மலிவு விலையில் சிறுவர்களுக்கென்றே உலாவருகிறது. தரமுள்ளது. பயன்உள்ளது. எனது கருத்துகள் அம்மாவின் ஆலோசனைகளாக ‘விஜய்’ சஞ்சிகையில் வெளிவந்ததில் பெருமை கொள்கிறேன். இதன் முழுமுதற்காரணம் அதன் ஆசிரியரும் பிரபல சட்டத்தரணியுமான திரு சடகோபன் அவர்களே, அம்மாவின் ஆலோசனைகள் நூலாக வெளிவருமுன் அனைவர்க்கும் அறிவியலாகத் தனது விஜய் சஞ்சிகையில் இதை வெளியிட்டவரும் அவரே. அவருக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள் மலர்மாலையாக அவர் கழுத்தில் விழுவதில் வியப்பில்லையல்லவா? அது மட்டுமா இந்நூலுக்கு முன்னுரையும் வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு மீண்டும் எனது மனங்கனிந்த நன்றிகள். அறிமுக உரையை ஆவலோடு தந்துதவிய அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் என்றும் உரிய பேராசிரியர் எம். சின்னத்தம்பி அவர்களை நான் மறந்துவிட முடியாது. அவருக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள்.

என்னுடைய எழுத்துக்கள் நூல் வடிவம் பெற அயராது உழைத்து வரும் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் தலைவர் திரு. இரா.அ. இராமன் அவர்களுக்கு நன்றி. நிறைவாக ஒரு செய்தி. என் அன்புமிக்க தம்பி தங்கைகளுக்கே இந்நூல் சமர்ப்பணம். சந்தோஷம்தானே?

எங்கே வாசியுங்கள்? அம்மாவின் ஆலோசனைகள் உங்களுக்காகவே

வளர்க நலம்

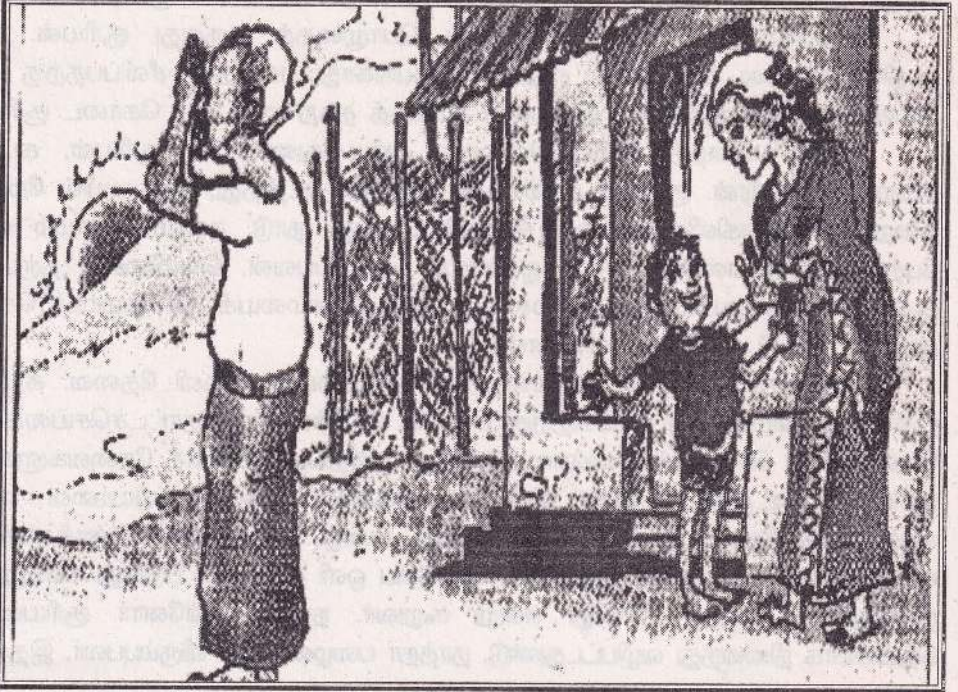
என்றும் பிரியமுடன் உங்கள்

ரூபராணி

258 பேராதெனி வீதி,
கண்டி.

தொ.இல. : 081-2225289

சூரியன் வராவிட்டால்

அம்மா தாத்தா காலையில் எழுந்ததும் ஏன் சூரியனுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறார்? தாத்தாவுக்குப் புத்தியே இல்லை என்று “கலகல”. வெனச் சிரித்தான் சங்கர். தாத்தாவுக்குப் புத்தி இருக்கு உனக்குப் புத்தி மத்திமம் என்று இட்லியை அடுப்பிலிருந்து இறக்கி வைத்து விட்டு வெளியே வந்தாள் அம்மா.

சங்கர் சித்திரம் வரைவதில் கெட்டிக்காரன் பார்த்ததை அப்படியே வரைந்துவிடுவான். இப்போ அவன் தாத்தா சூரியனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுவதுபோல் கேலிச்சித்திரம் ஒன்று வரைந்து கொண்டிருந்தான். அம்மா இதைப் பார்த்து நீ வரைந்ததை தாத்தாவுக்குக் காட்டு சந்தோஷப்படுவார் என்றாள்.

சங்கர் வரைவதை நிறுத்தி விட்டு, அம்மா தாத்தா ஏன் அப்படிப்பண்ணார் என்று சொல்லுங்களேன் என்று கெஞ்சினான். சரி சொல்றேன் கேள் என்றாள் அம்மா.

இது இரவா? காலையா?

என்ன அம்மா இது ஒரு கேள்வியா? சந்தேகமேயில்லைக் காலைதான்.

ஒரு நாளின் இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்களும் இருட்டாக அதுதான் இரவாக இருந்தால் எப்படியிருக்கும்?

ஐயோ, அம்மா நெனைச்சுக் கூடப்பார்க்க ஏலாது பயமாயிருக்கும் ஒண்ணுமே பண்ண முடியாது. ஸ்கூலுக்குப் போக முடியாது சங்கர் தன் பயத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

வானத்தில் சூரியன் வரும் நேரம் தான் இருள் நீங்கிக் காலை மலர்கிறது.

உலகெங்கும் ஒளி பரவுகிறது. மனிதன், பறவை, மிருகம் ஏன் மரம் செடி கொடிகள் பூக்கள் எல்லாமே உற்சாகம் பெறுவதைப் பார்க்கலாம். உன்னைத்தவிர என்று சொல்லிய அம்மா சங்கரின் தலையில் செல்லமாகக் குட்டினாள்.

அப்படியாயின் அழகிய காலைப் பொழுதைத் தருவது சூரியன். இது உதிக்கவில்லை யென்றால் எதுவுமே இயங்காது. மனிதன் சீவிப்பதற்கு மிக அவசியமானவன் சூரியனே. இறைவன் நமக்குத் தந்த மாபெரும் கொடை சூரியன்.

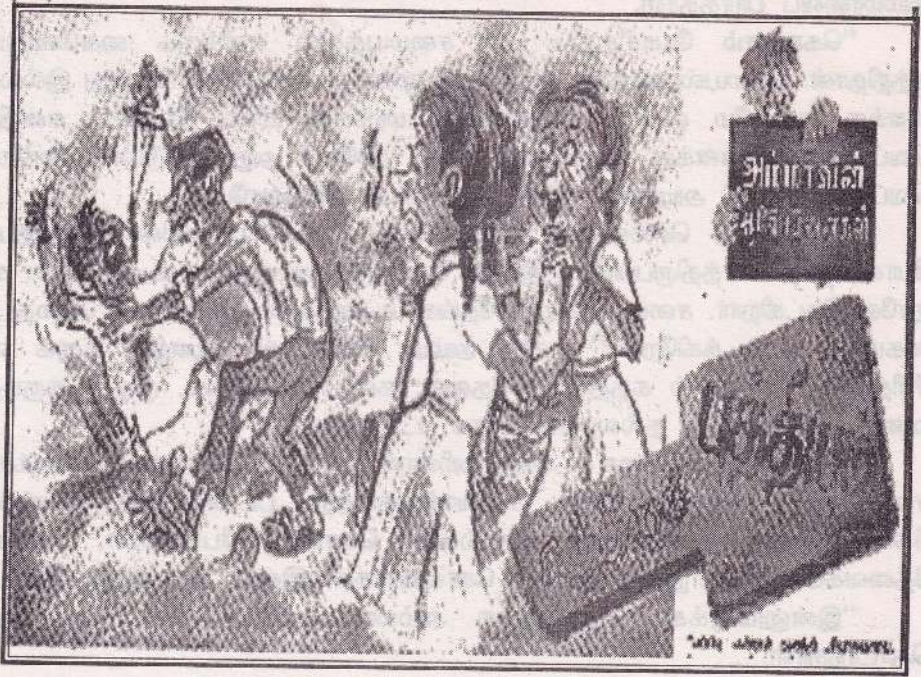
நமது நாளாந்த சீவியத்தில் ஒரு அரிய துணைவன் சூரியன். கடமை தவறாத கர்மவீரன். சூரியன் காலையில் கிழக்கே உதித்து, மாலையில் மேற்கே மறையும் ஒழுங்கிலிருந்து, ஒரு போதும் மாறாது. நாடு, நகரம், கிராமம் என்ற பேதம் பாராது எல்லோருக்கும் ஒளியைக் கொடுப்பவன். வெயிலைத் தருபவன் சூரியனே. காலையிலிருந்து மாலைவரை தன் கடமையைக் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்து விட்டு மறைந்து விடுவான்.

மரஞ்செடி கொடிகள் வளர்வதற்கு அவனுடைய உதவி தேவை. கழுவிப் போடும் துணிமணிகள் காய்வதற்கு வெயில் வேண்டாமா? தோட்டச்செய்கைக்கு, வேளாண்மை செய்வதற்கு விளையாடுவதற்கு என்றிப்படி எல்லாத் தேவைகளுக்கும் சூரியனின் உதவி தேவை. சில வேளைகளில் வெயில் வியர்வை என்று கஷ்டப்படுகிறோம். சூரிய ஒளி இன்றி ஏழை மட்டுமல்ல பணக்காரனும் வாழமுடியாது. காலையில் சூரியனின் மெல்லிய ஒளி கண்ணில் படுவது கண்ணுக்கு நல்லது உடம்புக்கு நல்லது என்று கூறுவர். நமது முன்னோர் சூரியனைத் தெய்வமாக நினைத்து வழிபட்டதுண்டு. தாத்தா பழைமையை விரும்புவார். இதனால் தான்

அவர் சூரிய நமஸ்காரம் பண்ணார். இப்போது புரியுதா என்று சங்கரைப்பார்த்து முறுவலித்தாள் அம்மா. சூரியன் வராவிட்டால், உலகமே இருண்டு விடும். மனிதன் மட்டுமல்ல ஜீவராசிகளும் வாழமுடியாது. நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் சூரியன் உதிக்கும், மறையும், கடமையும் ஒழுங்கும் சூரியன் கற்றுத்தரும் பாடம். இதைமறந்து விடாதே அம்மா கூறியதை ஆச்சரியமாகக் கேட்ட சங்கர் கொல்லைப் பக்கம் ஓடினான் சூரிய நமஸ்காரம் செய்ய.

கத்தியும் புத்தியும்

பள்ளிக்கூடம் விட்டு வெகு நேரமாகியும் ஆனந்தி வீடு வந்து சேரவில்லை. அம்மா வீட்டுக்கும் வாசலுக்குமாக நடந்து களைத்துப் போய்ச் சாய்மனைக் கதிரையில் உட்கார்ந்தாள். அம்மா சற்றுமே எதிர்பாராத வேளையில் ஆனந்தி அமைதியாக உள்ளே நுழைந்தாள்.

“உனக்கு என்னாச்சு! ஏன் இவ்வளவு லேற்? நான் என்னவொ ஏதோ வென்று பயந்தே போனேன்?”

“எனக் கொண்ணும் ஆகல அம்மா வார வழியில் ரெண்டு பேர் சண்டைபிடித்து ஒருவனை ஒருவன் கத்தியால் குத்திப் போட்டான். ரெத்தம் ஆறாய் ஓடியது. வீதி எங்கும் சனக்கூட்டம் வேறு, நானும் நிர்மலாவும் பயந்து போய் ஓர் இடத்தில் ஒதுங்கி நின்றோம். அது தான் நேரமாச்சு.” ஆனந்தி தாமதமானதுக்கான காரணத்தை அம்மாவுக்கு விளக்கினாள்.

“ஆள் செத்துப் போனானா?” அம்மா கலவரத்தடன் கேட்டா.

“எனக்குத் தெரியாதம்மா,” என்று சொல்லிய ஆனந்தி உடைமாற்றம் செய்து, முகம், கை, கால் கழுவி அம்மாவின் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“எனக்கு எதுவுமே சாப்பிடப் பிடிக்கலையம்மா. கத்தியைப் பார்த்தாலே பயமாய் இருக்கம்மா” என்றாள். “கத்திதானே அந்த மனிதனைக் குத்தியது! கத்தி தானாகப் போயா அவனைக் குத்தியது” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள் அம்மா. “தப்பு செய்தது கத்தியல்ல, மனிதன் தான். நான் சொல்வதை நீ கவனமாகக் கேள் ஆனந்தி” என்று கூறிய அம்மா கூடத்து ஊஞ்சலில் வசதியாக உட்கார்ந்து கூறத் தொடங்கினாள். ஆனந்தியும் அம்மாவின் அருகில் போய்

ஆவலுடன் உட்கார்ந்தாள்.

“கத்தி நமது சீவியத்துக்கு அவசியமானது” என்றதும் ஆனந்தி வியப்புடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“கொஞ்சம் யோசித்துப் பார் சமையத்தில் எனக்குக் கைகொடுப்பது கத்திதான். சமையல் கட்டிலே கத்தி ஒரு முக்கிய கதாபாத்திரம். அது இல்லாமல் எனக்கு எதுவுமே ஓடாது. வெங்காயம், மரக்கறி, மீன், இறைச்சி என்றிப்படி வெட்டுவதற்கு எனக்கு உதவுவது கத்தி தானே? அது மட்டுமா? பழங்களை வெட்டுவதற்கு நீ அடிக்கடி வந்து கத்தியைத் தேடுவாயே.

அதிகமேன், செல்லையா விறகு வெட்டப் பெரிய அரிவாள் கத்தியுடன் போவதை நீ பார்த்திருப்பாயே. இளநீர் வெட்டிக் குடிப்பதற்கு உன் அப்பா கத்தி தானே கேட்கிறார். சமையலுக்குத் தேங்காய் எவ்வளவு முக்கியம்? அதை நான் கையால் உடைக்கிறேன்?” என்று அம்மா கேட்டதும் ஆனந்தி கழுக் என்று சிரித்தாள். “எதற்கும் கத்திதான் தேவை. கலியாண மேடை முதல் கருமதாதி வரை கத்தி நமக்கு நல்ல நண்பனாக உதவுகிறது.”

கத்திகளில் பலவகை உண்டு. அரிவாள் கத்தி, மேசைக்கத்தி, பேணாக்கத்தி, சவரக்கத்தி, வில்லுக் கத்தி, கவ்வாத்துக்கத்தி, பட்டாக்கத்தி, பாண்கத்தி, கோப்பிக்கத்தி என்றிப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம், அதனதன் தேவைகளைப் பொறுத்து இப்படிச் சொல்வார்கள். இவை அளவிலும் வேறுபடும்.

“இன்னுமிருக்கா சொல்லுங்க அம்மா.” ஆனந்தி கேட்டாள். அம்மா தொடர்ந்தாள்.

“உன் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்துக்குக் கேக் வெட்ட, நிமால் மாமாவின் கலியாணக் கேக் வெட்ட கத்திக்கு அழகிய நிப்பண் கட்டினாயே நினைவிருக்கா?” அம்மா கேட்டதும் ஆனந்தியின் அகன்ற விழிகள் ஆச்சரியத்தில் மலர்ந்தன.

“போன வாரம் காய்கறி வெட்டும் போது கத்தி உன் விரலைப் பதம் பார்த்து விட்டதே, எவ்வளவு இரத்தம் சொட்டியது” என்றாள் ஆனந்தி அம்மாவைப் பார்த்து.

“ஆமா. என் கவனக் குறைவுதான், ஒரு விஷயத்தை நன்றாகக் கேட்டுக்கொள். கத்தி ரொம்பக் கறாரான பேர்வளி. மிக ஜாக்கிரதையாக அதைக் கையாளவேண்டும். கவனக் குறைவாக இருந்தோமானால் அது நமக்கு நல்ல பாடம் படிப்பித்து விடும்” என்றாள் அம்மா சிரித்துக் கொண்டு.

“எப்பிடி” என்றாள் ஆனந்தி புரியாதவளாய். “ஏன் என் விரலில் இரத்தம் சொட்டியதை மறந்து விட்டாயா?”

“கத்தியின் தினசரி உபயோகம் பற்றி நான் இவ்வளவு தூரம் யோசிக்கவேயில்லையம்மா, அற்ப பொருட்களின் அவசியம் இப்போ தான் எனக்குப் புரிகிறது.” ஆனந்தி வாட்டத்தோடு சொன்னாள்.

“புத்தியுள்ள மனிதன் ஆத்திரத்தில் கோபத்தில் பழிவாங்குவதில் கத்தியைப் பயன்படுத்துகிறான். அதன் விளைவு, தானும் துன்பப்பட்டு மற்றவர்களையும் துன்பப்படவைக்கிறான். அதைத் தான் இன்று நீ வீதியில் கண்ணால் கண்டாயே ஆனந்தி! ஒன்று தெரியுமா? கத்தியைத் தீட்டினால் கூர்மை வரும். அது போல நாமும் புத்தியைத் தீட்ட வேண்டும். அதன்பின் கத்தியைப் பாவித்தால், அது எமது உற்ற நண்பனாக உதவும்” என்று அம்மா சொல்லி முடித்தாள்.

முயற்சித்தால் இணங்கு நன்மை

பள்ளிக் கூடம் விட்டு யாழினி அழுது கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அம்மா திடுக்கிட்டாள். “என்னாச்சு உணக்கு?” அம்மா ஆதரவுடன் அவளையணைத்து முந்தானைச் சேலையால் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். யாழினி எதுவும் சொல்லாமல் மீண்டும் தேம்பினாள்.

“என்ன ஸ்கூல்ல ஏதும் பிரச்சினையா? இல்லாட்டி யாரோடும் சன்டை போட்டியா?” அம்மா சற்றே குரலை உயர்த்திக் கேட்டாள்.

“இல்ல..... வந்து.....”

“என்ன இல்ல, வந்து! எதுவானாலும் மறைக்காமல் தெரியமாகச் சொல்”

“அம்மா..... நான் இறுதித் தேர்வில் சித்தியடையவில்லை. பாடங்களில் மிகக் குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்ற படியால் அடுத்த ஆண்டும் அதேவகுப்புதான்” யாழினி சொல்லி விட்டு விம்மி, விம்மி அழுதாள்.

“அடி, அசடே! இதுக்கா இப்படி அழுதாய்?” என்று சொல்லிய அம்மா மீண்டும் யாழினியின் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்தாள்.

“அம்மா நீங்கள் என்னைத் திட்டுவீங்களா? நான் சித்தியடையவில்லை என்று கவலைப்படுவீங்களா?” யாழினி பயந்து, பயந்து கேட்டாள்.

“இல்லவே இல்லை. மாறாக நான் சந்தோஷப்படுவேன். அறிவில்லாத வளர்ச்சியை நான் ஒருபோது விரும்புவதில்லை. நீ மற்றொரு ஆண்டு முயற்சித்து அறிவை வளர்தால் நிச்சயம் சித்தியடைவாய். நானும் சந்தோஷப்படுவேன். சரி சரி, நீ போய் முகம், கைகால் கழுவி விட்டு வா. வடை, பாயாசம் எல்லாமிருக்கு.

அம்மாவின் ஆலோசனைகள்

சுமதி மாமி கொண்டு வந்து தந்தவ. நடந்ததை மறந்து விட்டு நடக்கப் போவதை யோசிப்போம்.” அம்மா கூறிய வார்த்தைகள் யாழினிக்கு ஆறுதலளித்தது. மறு கணமே கைகால் அலம்பி உடை மாற்றி விட்டு, வடை, பாயாசத்துடன் அம்மாவின் அருகே வந்து இருந்தாள் யாழினி.

“அம்மா பாயாசம் சூப்பர்” என்றாள். அதை ருசித்தபடி,

“யாழினி தோமஸ் அல்வா எடிசனைப் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா?” கேட்டாள் அம்மா.

“என்னம்மா பாயாசத்தைப் பற்றிச் சொன்னால் நீங்கள் வேறெதையோ கேட்கிறீங்க”

“உனக்குப் பாயாசத்தைப் பிடிக்கும், அது போல எனக்கு தோமஸ் அல்வா எடிசனை மிகவும் பிடிக்கும்”

“ஏன்ம்மா?”

“ஏனா? நீ படித்ததில்லையா? அல்லது கேள்விப்பட்டதுமில்லையா?”

யாழினி மௌனம் சாதித்தாள்.

“அவன் சிறுவனாயிருந்த போது..... ஒரு சமயம் முட்டைகளின் மீது கோழி அடைகாப்பதைக் கண்டான். பாவம் கோழி, அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி முட்டைகளின் மீது குந்தியிருக்கின்றான்.”

“ஐய்யய்யோ, முட்டைகளெல்லாம் உடைந்து நொருங்கிப் போயிருக்குமே....” யாழினியால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

“யாழினி இதையும் கேள். இப்படிப்பட்ட சிறுவன் எடிசன். பள்ளிக் கூடத்தில் படிப்பதில்லை என்று ஆசிரியர்களால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவன், இவன் படிக்கவே மாட்டான், படிப்பு ஏறாது என்று ஆசிரியர்களால் மட்டம் தட்டப்பட்ட மாணவன் அவன் பள்ளிக் கூடத்தையும் விட்டான். பிறகென்ன? அவன் உலகப் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானி ஆகிவிட்டான்.”

“எப்படி, எப்படி?” யாழினி ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“அப்படிக்கேள். உனக்காகவே நான் தோமஸ் அல்வா எடிசனைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவன் வீட்டிலிருந்து தன் தாயாரின் உதவியுடன் பாடங்களைக் கற்றான். அதன் பிறகு அவன் இரவு பகலாய் இடைவிடாமல் முயற்சி செய்து ஆராய்ச்சியில் இறங்கினான்.” முடிவில் உலகப் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானியாகினான்.

“அதன் பலன் மின்குமிழ், நமது வீட்டை இரவில் அது பிரகாசமுள்ளதாக மாற்றுகிறது. ஊக்கமும், விடா முயற்சியும் இருந்தால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்பதற்கு எடிசன் ஒரு உதாரணம் அல்லவா? முயற்சி திருவினையாக்கும்”

“அம்மா, நானும் இனிமேல் ஊக்கமாகப் படித்து முன்னேறுவேன், தோல்வியைக் கண்டு துவள மாட்டேன்” என்று தன் தாயைக் கட்டியணைத்தாள் யாழினி.

தென்னையும் நன்றியும்

“நன்றி ஒருவருக்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி
என்றுதரும் கொல்லென வேண்டா-நின்று
தளராவளர் தெங்கு தாளுண்ட நீரை
தலையாலே தான் தருதலால்”

“சோமு கொய்யா மரத்தடியில் நடந்து, நடந்து நீண்ட நேரமாக இச்
செய்யுளை மனனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான், கிணற்றடியில் துணிகழுவிக்
கொண்டிருந்த அம்மா இதைக் கண்டு “இன்னுமா பாடம் வரவில்லை?” என்றார்
சிரித்துக் கொண்டே.

சும்மா போம்மா எத்தனை வாட்டிதான் பாடம் பண்ணினாலும் வரமாட்டேங்குது,
சே என்ன செய்யுள் இது? ஒண்ணுமே புரிய மாட்டேங்குது. மனோகரன் சேர்கிட்ட
திங்கட்கிழமை திட்டு வாங்கணும்” அழாக்குறையாகக் குறையாகக் கூறினான்
சோமு. “கொஞ்சம் இரு கழுவிய துணிகளை நான் கொடியில் காயப்போட்டு
விட்டு வாறன். நீ மனசை அலட்டிக்கொள்ளாமல் அமைதியாய் இரு” என்றார்
அம்மா.

சோமு முகத்தில் குழப்பம் மேலிட அம்மாவுக்காகக் காத்திருந்தான். அம்மா
தேநீர்க் கோப்பையுடன் சோமுவின் அருகில் வந்து அமர்ந்து, சோமுவை அன்போடு
தடவி “முதலில் தேநீரைக் குடி, உனக்கு உற்சாகமாயிருக்கும்” என்றார்.

சோமு முறுவலித்தபடி தேநீரை அவசரமாகக் காலி செய்துவிட்டு அம்மாவின்
முகத்தை ஏறெடுத்தான். “எனக்கு மிகப்பிடித்தமான, இன்று வரை மறக்கமுடியாத
செய்யுள் இது தான் என்று அம்மா ஆரம்பித்ததும் சோமு வியப்புடன் “இந்தச்
செய்யுள் உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றான்.

“தெரியுமே எப்போதோ படித்த ஞாபகம் இன்று வரை நான் மறக்கவேயில்லை” என்றார் அம்மா.

“மனனம் செய்வது இருக்கடும். செய்யுள் எதைப்பற்றிச் சொல்கிறதென்று தெரியுமா?” “இல்லை” என்று பலமாகத் தலையசைத்தான் சோமு. ஒன்று தென்னையைப் பற்றியது. மற்றது நன்றியைப் பற்றியது. அவ்வளவுதான் என்றார் அம்மா.

“நாம் ஒருவர்க்கு உபகாரம் செய்துவிட்டு அதற்குப் பிரதிஉபகாரம் எப்போது கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கக்கூடாது. தென்னை சின்னதாயிருக்கும் போது அதன் வளர்ச்சிக்காக நாம் ஊற்றிய நீரை அது வளர்ந்து நன்றிமறவாது இள நீராகத் தருகிறதல்லவா? நன்றி, என்ற அருங்குணம் இப்போது அருகி விட்டது. தென்னை மரம் நமக்கு நல்லபாடம் கற்றுத் தருகிறது. ஒருவர் அற்ப உதவிசெய்தாலும் கூட அதை மறந்து விடலாகாது. கொடுத்தவர்கள் மறந்து விடவேண்டும் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் அதை நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் புரியுதா?”

“அம்மா எனக்கு இப்போ கருத்து நல்லாவே புரிகிறது, நமக்கெல்லாம் மிகத் தேவையான விஷயம் என்றான் சோமு மகிழ்ச்சியுடன்.

“சோமு இதையும் கேள், தென்னை மிகப்பயனுள்ள ஒருமரம், மரம், தேங்காய், குருத்து, ஓலை, பன்னாடை, தும்பு, பதனீர், பாளை, இளநீர், ஈர்க்கில் என்றிப்படி தென்னை முற்று முழுதாகத் தன்னை வளர்த்துவிட்ட மனிதனுக்குத் தந்து கொண்டிருக்கின்றது. தென்னையின் நன்றி மறவாத சுபாவத்தினாலோ என்னவோ அதுதரும் தேங்காய்க்கு ஒது தனி மரியாதையுண்டு தெரியுமா?”

என்று முகம் மலரச் சோமுவின் தலையைத் தடவிக் கேட்டாள் அம்மா.

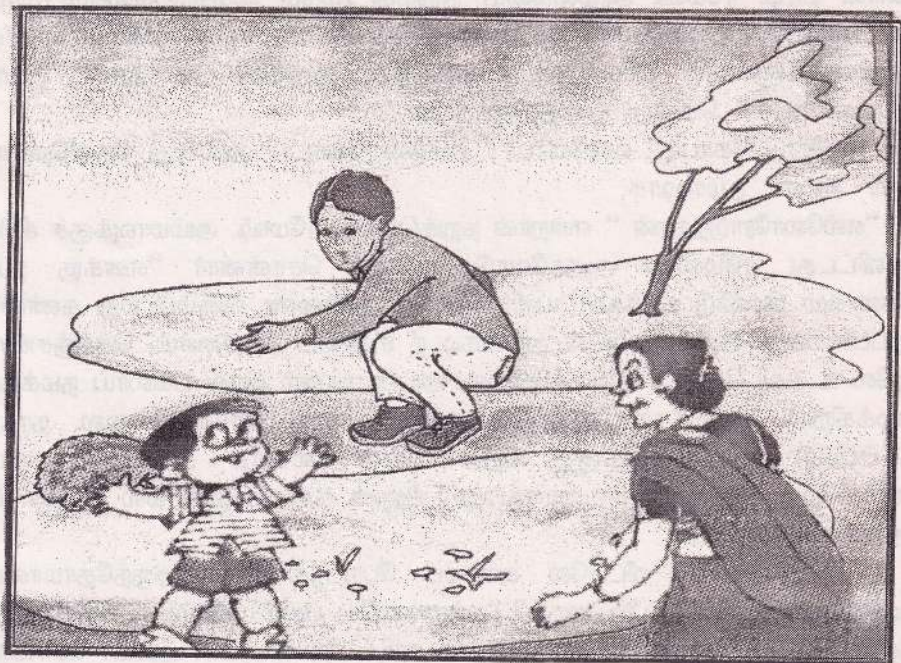
“எனக்குத் தெரியாதம்மா, சொல்லுங்க கேட்க ஆவலாய் இருக்கிறது” என்று சோமு அம்மாவின் முகத்தை வருடினான்.”

“தேங்காய் சமையலுக்கு உதவும். அது மட்டும் உனக்குத்தெரியும் இல்லையா? பாலை எவ்வளவு அற்புதமாக இறைவன் நமக்கு அதனுள் வைத்திருக்கிறான். அதைக் கொப்பறாவாக்கிக் காய்ச்சினால் நமது பாவனைக்கு எண்ணெய் வருகிறதே. சிந்தித்துப் பார். தேங்காய்ப்பூவின் எஞ்சிய சக்கைகூட சுத்தம் செய்யவும் கோலம்போடவும் உதவுகிறது” அம்மா மேலும் தொடர்ந்தார். தென்னந்தும்பு கயிறாகவும், கூட்டும் தடியாகவும், படுக்கும் மெத்தைக்கும் பயன்படுகிறது” அதன் சிரட்டைகைவேலைக்கு மட்டுமன்றிக் கரியாகவும் பயன்படுகிறது.

இதோ கேள் சோமு எல்லா மங்களகரமான காரியங்களிலும் முன்நிற்பது தேங்காய்தானே. கோயிலில், வரவேற்பில், வாசலில் கலியாணமேடையில் என்றிப்படி தேங்காய்க்கு ஒரு தனி மரியாதையுண்டு, சரோஜா அக்காவின் கலியாணத்தில் கணேஷ் சித்தப்பா தேங்காய் உடைக்குமுன் தலைப்பாகை கட்டினது நினைவிருக்கா?

“மங்களகரமான எல்லா இடத்திலும், வாசலில் நிறைகுடத்தின் வாயின் மேல் ஹாயாக உட்கார்ந்திருப்பது எது?” அம்மா சிரித்துக் கொண்டு சோமுவைக் கேட்டார். “தேங்காய்” என்று உரத்தக் குரலில் சொல்லி மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளிக்குதித்தான் சோமு.

பூட்டும் திறப்பும்

“ரமேஷ்” இங்க கொஞ்சம் வா? கடைக்குப் போய்ச் சீனி வாங்க வேணும் அப்பா பாவம் வேலை விட்டுக் களைப்போடு வருவார் தேனீர் போட வேண்டாமா?” வாசலில் வந்து நின்று அம்மா, முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ரமேஷிடம் சொன்னார்.

“நான் மாட்டேன். ஏன் அண்ணனிடம் சொல்லலாமே?” என்றான் ரமேஷ் முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைக் கையால் துடைத்துக் கொண்டு.

“அண்ணனுக்கு நாளைக்குப் பரீட்சை..... பாவம். கண் விழித்துப் படிக்கிறான். நீ கொஞ்சமாவது யோசித்துப்பார்த்தியா?” என்றார் அம்மா சற்றுக் குரலை உயர்த்தி. இந்த உரையாடல் அண்ணன் ராமுவின் காதில் விழுந்திருக்க வேணும். “அம்மா தம்பி விளையாட்டும் நான் போய் வாங்கி வருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கடைக்குப் போனான் ராமு.

அம்மாவுக்குக் கடுங்கோபம் வந்து விட்டது. முற்றத்திலிறங்கி ரமேஷைத் தரதரவென்று இழுத்துவந்து முதுகில் ஒரு தட்டுத் தட்டினார். ரமேஷ் “ஓ” வென்றுகத்தி அழுதான். “உனக்கு அண்ணன் தான் ஓசத்தி. என்னை உனக்குப் பிடிக்காதே. எப்பவும் என்னிடந்தானே வேலைக்குச் சொல்லுவாய். அண்ணா..... பெரிய ராசா. நான் அவனுக்கு வேலைக்காரன் அப்படித்தானே?” என்றான் அழுதவாறு ரமேஷ்.

அப்போது ராமு சீனிச் சுருளுடன் வந்தான். “ரமேஷ் நீ போய் முகம் கைகால்களைக் கழுவி விட்டு இரு. தேனீர் அருந்தி வந்து ஆறுதலாகப் பேசுவோம்” என்று சொல்லி விட்டு அடுப்பங்கரையை நோக்கி விரைந்தார் அம்மா தொலைபேசி

அலறியது. “ராமு யார் பேசுறாங்க என்று கேள்” என்றார் அம்மா. “அப்பா வர நேரம் ஆகுமாம்” என்ற தொலைபேசிச் செய்தியை அம்மாவுக்குக் கேட்கும்படியாகக் கூறினான் ராமு. ரமேஷ் அழுகையை நிறுத்தி முகம் கைகால்களைக் கழுவி உடை மாற்றிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். அம்மா ஆவி பறக்கத் தேனீரை இரு பிளைகளுக்கும் பரிமாறிவிட்டு ரமேஷின் அருகில் அமர்ந்தார். ரமேஷ் முகத்தை “உம்” மென்று வைத்திருந்தான்.

“யாரோடு கோபம்? என்னோடா? அண்ணாவோடா? அல்லது தேனீரோடா?” என்றார் அம்மா தமாஷாக.

“எல்லோரோடுந்தான்” என்றான் நறுக்கென்று ரமேஷ். அம்மாவுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ரமேஷை ஆதரவோடு தழுவிச் சொன்னார் “எனக்கு நீயும் அண்ணாவும் இரண்டு கண்கள். யாராவது ஒரு கண்ணை விரும்பி மறு கண்ணை வெறுப்பார்களா? அண்ணாவுடன் அடிக்கடி நீ சண்டை போடுவாய். கொஞ்சங்கூட வீட்டிலே உதவி செய்ய விருப்பமில்லை. அப்பா பாவம் இரவு பகலாய் நமக்காக உழைக்கிறார். குடித்தோ புகைத்தோ வீண் செலவு செய்வதில்லை. நானும் கஷ்டப்பட்டு குடும்பத்துக்குத் தேவையான எல்லாக் காரியங்களையும் கவனிக்கிறேன். அண்ணா கவனமாகப்படிக்கிறான் காரணமில்லாமல் அவன் மீது பொறாமைப்படுகிறாய்.”

இதோபார், வீட்டிலே சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தோமானால் நாட்டிலே சமாதானம் எப்பிடி வரும்? “ஒற்றுமையே பலம்” என்று நீ புத்தகத்தில் படித்தால் மட்டும் போதுமா? செய்கையிலும் காட்ட வேண்டாமா? அம்மா சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து போய் மேசையில் கிடந்த பூட்டையும் திறப்பையும் கொண்டு வந்து ரமேஷிடம் காட்டினார். “இது எதுக்கு?” என்று வியப்புடன் கேட்டான் தன் தாயைப் பார்த்து ரமேஷ்.

“பார்த்தாயா! இதில் நீ படிக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய விஷயம் அடங்கி இருக்கிறது” என்றார் அம்மா.

“இது ஒரு சாதாரண பூட்டும் திறப்பும் தான். இதிலென்ன பெரிய விஷயம்?” என்றான் ரமேஷ் அலட்சியமாக.

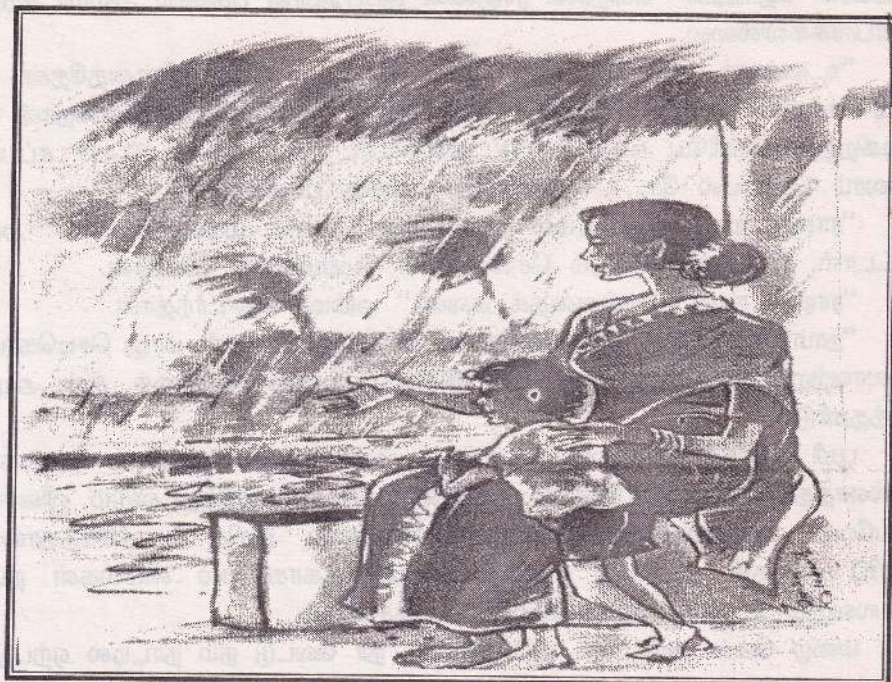
அம்மா புன்முறுவலோடு பூட்டைக் காட்டி “இது என்ன?” என்றார் “இது பூட்டு அது திறப்பு தெரியுந்தானே” என்றான் சற்று எரிச்சலுடன்.

“கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரு ரமேஷ். நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல். பூட்டுத் திறப்பும் தனித்தனியா இருப்பதால் ஏதும் நன்மை உண்டா?” “இல்லை” என்று தலையசைத்தான் ரமேஷ்.

“இவை இரண்டும் ஒன்று சேரும் போதுதான் நாம் பயனடைகிறோம். பாதுகாப்பையும் பெறுகிறோம். இப்போது புரிகிறதா?” என்று அன்புடன் ரமேஷை அணைத்தார் அம்மா.

ரமேஷ் ஆச்சரியம், சந்தோஷம் தாங்காது அம்மாவுக்கு ‘இச்’ என்று முத்தங் கொடுத்தான். ஒன்று சேர்வதால் பலமும் உண்டு பயனும் உண்டு என்ற உண்மை ரமேஷுக்கு புரிந்து விட்டது. பூட்டும் திறப்பும் எவ்வளவு பெரிய பாடத்தைக் கற்றுத்தந்து விட்டது என்று எண்ணி ஆச்சரியமடைந்தாள் ரமேஷ்.

மழை வேண்டாமா!

மழை ‘சோ’ வென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. ராகுல் குடை கொண்டு போகாமல் போயிருப்பானோ? என்ற சந்தேகம் அம்மாவுக்கு. அவசரமாக அறையினுள் துழைந்த அம்மா மேசை மீது அவன் குடை பரிதாபமாக கிடப்பதைக் கண்டாள்.

“இந்தக் காலத்தப் பிள்ளைகள் சொன்னபடி கேட்பதில்லை” என்று தனக்குள்ளே முணுமுணுத்துவிட்டு வாசலில் ராகுலின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள். சுவர்க்கடிகாரம் ஐந்து முறை இன்னிசை ஒலி எழுப்பி ஓய்ந்தது. மழையும் முற்றாக நின்று விட்டது. ராகுல் தெப்பமாய் நனைந்தபடி வந்து சேர்ந்தான்.

“எத்தனை முறை சொல்லியும் நீ குடையை விட்டிட்டுப் போயிருக்கிறாய். உனக்கு நல்ல தண்டனை கிடைத்திருக்கிறது. போய் உடையை மாற்று.

துவாயால் தலையை நன்றாகத்துவட்டு” என்று சற்றே காரமாக அம்மா ராகுலைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

அவன் அவசரமாகக் குளியல் அறைக்கு ஓடினான். அங்கு குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு தேநீர்க் கோப்பையுடன் கூடத்துக்கு வந்தான். அம்மா என்னிடம் யாராவது ‘எனக்கு என்ன தரவேணும்’ என்று கேட்டால் ‘நான் என்ன கேட்பேன் தெரியுமா?’ என்றான் தேநீரை உறிஞ்சியபடி.

“என்ன திடீரென்று ஞானம் பிறக்கிறது” என்று ராகுலைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி அம்மா கேட்டா, ‘என்னவென்று நீங்க சொல்லுங்களேன் அம்மா’ என்றான் ஆவலுடன். “எனக்கெப்படித் தெரியும் ஒரு வேளை வகுப்பில் முதலாய்

அம்மாவின் ஆலோசனைகள்

வரவேண்டுமென்று...” அம்மா சொல்லி முடிக்குமுன் ராகுல் குறுக்கிட்டு இல்லவே இல்லை நான் என்னகேட்பேன் தெரியுமா? “மழையே பெய்யக் கூடாது எனக் கேட்பேன் தெரியுமா” என்றான். ராகுலின் இப்படியான பதிலை அம்மா சற்றுமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

“உனக்குக் கொஞ்சமாவது புத்தி இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அது தப்பு” என்றாள் அம்மா சிரித்தபடி, என்னம்மா மழை பெய்தால் என்னதான் செய் முடிகிறது? வெளியே வரமுடியாது. விளையாட முடியாது, உடுப்புச் சப்பாத்து எல்லாம் தொம்பல் சே..... மழையை எனக்கு பிடிக்காது.”

“ராகுல் மழை இல்லாமல் நாம் என்ன செய்ய முடியும் சொல்?” அம்மா கேட்டாள். ராகுல் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனமாகி விட்டான்.

“ராகுல் நான் சொல்வதைக் கவனி.” அம்மா தொடர்ந்தாள்.

“நாம் வாழ்வதற்கு அவசியம்தேவை மழை. ஜீவராசிகள், மரஞ் செடிகொடிகள் எல்லாவற்றுக்கும் மழை முக்கியம் இல்லையெனில் இயற்கை தன் அழகை இழந்துவிடும்.

பூமி வரண்டு போய் விடும். புல் கூட முளைக்காது. மரஞ்செடி கொடிகளும் உஸ்ணத்தினால் பட்டுப் போகும். நாட்டின் வளங்கள் அழிந்து விடும். விவசாயம் செய்வோர் மழையை நம்பியே வாழ்கின்றார்கள். அதிக உஸ்ணத்தால் நீர் வற்றிப் போகும் அபாயம் உண்டு. தண்ணீருக்காக பல மைல்கள் நடந்து அலைவதும் உண்டு ஆடுமாடுகளும் அழிந்துவிடும்.

மழை பெய்யாவிட்டால் மின் வெட்டு, நீர் வெட்டு நம் நாட்டில் ஏற்படுவது தெரியாதா?

மழை பெய்தால் குளிர்ச்சி உண்டு. அளவுக்கு மீறி தொடர்ச்சியாக மழை பெய்தால் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படும். வாகனப் போக்குவரத்து தடைப்படும் மண்சரிவு வரும். வீடு வாசல்களை இழப்போரும் உண்டு உயிர்ச்சேதம், பொருட்சேதம் ஏற்படுவதைப் பத்திரிகைகளில் படித்திருப்பாயே! ஏன் தொலைக்காட்சியிலும் பார்த்திருப்பாயே இது இயற்கையின் செயல் இதைத் தடுத்து நிறுத்த நம்மால் இயலாது.

மழையில்லாமல் வாழமுடியாது” என்று அம்மா சொல்லிய போது ராகுல் அடுக்கடுக்காய்த் தும்மினான்.

“நீ மழையில் நனைந்ததால் வந்த வினை” என்று கூறிய அம்மா எழுந்து சென்று தைலக் குப்பியை எடுத்து வந்து அவன் முக்கருகிலும், நெற்றியிலும், நெஞ்சிலும் குடு பறக்கத் தேய்த்துவிட்டாள். அடுக்கடுக்காகத் தும்மி முக்கடைத்துப் போயிருந்த ராகுலுக்கு அது இதமாக இருந்தது.

“தப்பித் தவறி கடவுள் என்முன் தோன்றி நானும் மழையை இல்லாமல் செய்து விடு என்று வரம் கேட்டு வைத்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்” என்று தனது தவறை உணர்ந்து ராகுல் வெட்கப்பட்டான்.

மழை இல்லாத உலகம் எப்படி இருக்கும், சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

நா காப்போம்

“அம்மா, அம்மா ஓடி வாங்க, ஜானகி அம்மாவுடன் முன் வீட்டு மாமி சண்டை போடுறாங்க” சரளா உச்சஸ்தாயியில் குரல் கொடுத்தாள். கொல்லைப் பக்கமுள்ள பூஞ்செடிகளுக்கு அம்மா நீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

மறுபடியும் சரளா குரல் கொடுத்தாள். அம்மாவின் காதில் அது கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அம்மாவின் கவனம் செடிகளுக்கு நீர் வாப்பதிலேயே இருந்தது. சற்று நேரம் கழித்துச் சரளா அம்மாவிடம் வந்து, “என்னம்மா நீங்க எல்லோரும் சண்டையை வேடிக்கைப்பார்க்கிறாங்க. உங்க காதில சத்தம் கேட்கலியா?”

“சண்டை போடுவதோ, அதை வேடிக்கை பார்ப்பதோ எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம். நீ கூட அதைப் பார்த்தது தப்புதான். இதோ பார் நாங்க முணு வேளையும் சாப்பிடுறோம். தண்ணி குடிக்கிறோம். ஆனா மரம் செடிகளை மறந்து விடுகிறோம். தண்ணீருற்றாமல் எல்லாமே வாடிக் கிடக்கு. நீ அதனைக் கவனிப்பதில்லை. அதற்கும் உயிர் உண்டு அடுத்தவர் சண்டை உனக்கு முக்கியம்” அம்மா முணுமுணுத்தபடி வியர்வையச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு கூடத்துக்கு வந்தாள்.

“அம்மா இதைக் கொஞ்சம் கேளுங்க. ஜானகி அக்கா நல்லவதானே! பாவம், அவங்க வீட்டுக் கோழி பக்கத்து வீட்டு மாமி காயவைத்திருந்த அரிசிக் குருணலைத் தின்னுட்டாம். அதுக்குப் போய்க் கண்டபடி ஜானகி அக்கவைச் சத்தம் போட்டுத் திட்டினா. அவங்க எவ்வளவு சொல்லியும் மாமி கேட்டபாடில்லை.”

“சரளா அம்மா சொல்வதைக் கொஞ்சம் கவனி. மனிதனுடைய நாக்கு இருக்கே, அது ஒரு அதிசயப் படைப்பு மிகக் குறைவான எடையுள்ளது. ஆனால் அறுசுவைகளையும் தரம் பிரித்துச் சுவைக்கவல்லது. நரம்பு எலும்பு எதுவும் இல்லாத ஒரு உறுப்பு ஆனால் வார்த்தையால் ஒரு மனிதனைக் கொல்லும் சக்தி அதுக்கிருக்கிறது.” ஒருவரைத் துன்பப்படுத்தவும், சந்தோசப்படுத்தவும் ஒரு சொல் போதும்.

“எப்படியம்மா” சரளா ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“அதுதான் நீயே சொன்னாயே! ஜானகி அக்காவை மாமி காரசாரமாகத் திட்டினா என்று, ஜானகி அக்கா எவ்வளவும் வேதனை, அவமானம் அடைந்திருப்பா. இதை அவளால் மறக்கமுடியுமா? இதையே தான், திருவள்ளுவர் எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லியுள்ளார்.....

“தீயினால் சுட்ட புண் உள் ஆறும், ஆறாதே நாவினால் வந்த காயம்”

“நெருப்பினால் சுட்ட புண் ஆறிவிடும் ஆனால், நாவினால் சொன்ன சொல் ஆறாது. இப்போ புரியுதா? நாக்கு கவனமாகப் பாவிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு ஆயுதமென்று, நாக்கு நன்மையும் செய்யும், தீமையும் செய்யும். எனவே, நாவைக் கவனமாகப் பாதுகாக்காவிட்டால், பின்னர் துன்பப்பட நேரிடும் என்பதை வள்ளுவர் அற்புதமாகக் கூறியுள்ளார்.

“யாகாவாராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”

சரளா, நாக்குக்கு மட்டும் இறைவன் இரண்டு காவல் அரண்களைப் போட்டு மூடி வைத்திருப்பது, நமக்கு எச்சரிக்கை பண்ணுவதற்கே”

“அம்மா கொஞ்சம் புரியும் படி சொல்லுங்களேன்”

“நாக்கைச் சுற்றிச் பற்களும் அதனைச் சுற்றி உதடுகளும் மூடிக் காவல் பண்ணுவதைப் பற்றி நீ என்றாவது சிந்தித்ததுண்டா? இதெல்லாம் எதற்கு? அத்து மீறாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கே. இல்லாவிட்டால் உனக்கும் துன்பம் மற்றவர்களுக்கும் துன்பம், நாக்கு இல்லாவிட்டால்.... கொஞ்சம் சிந்தித்துப்பார்....!

சரளா கலகலவென்று சிரித்தாள். “ஐயோ அம்மா பேசுவோ, சாப்பிடவோ முடியாதே. மனிதனுக்கு அமைதி சமாதானம் வேண்டுமா? நாக்கை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” அம்மா அழகாக விளக்கிவிட்டுச் சரளாவைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

கடிகாரம் காட்டுவதென்ன?

“ஏய் ரவி, எழும்பு, இன்னுமா தூக்கம்? பள்ளிக்குப் போகும் எண்ணம் இல்லையா?” அம்மா உரத்துக் கூறிக் கொண்டே ரவியின் போர்வையை விலக்கினாள்.

“அம்மா, குளிருது, தூக்கம் வேற, கொஞ்ச நேரம் விட்டிடு” ரவி சினுங்கினான்.

“சரி. ஸ்கூல்ல தண்டனை தருவாங்க வாங்கிக்கோ.”

அம்மா சொல்லி விட்டுக் காலை வேலைகளில் மும்முரமாயிருந்தாள். மணி ஏழைத் தாண்டிய பிறகு ரவி கண்ணைக் கசக்கிய படி எழுந்தான். அவசர, அவசரமாக முகங் கழுவிப் புத்தகப் பையை முதுகில் மாட்டிக் கொண்டு பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான் ரவி.

“என்ன சாப்பிடலியா?”

“நேரமாச்சுமமா.....” சொல்லிக் கொண்டே ரவி வாசலைக் கடந்து விட்டான். அம்மா திட்டமிட்டபடி தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு ரவியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள். மணி மூன்று. ரவி தொங்கிய முகத்துடன் உள்ளே வந்தான்.

“என்னாச்சு” ரவியின் மௌனம் அம்மாவுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

“என்ன பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பிந்திப் போனாய், தண்டனை கிடைச்சது. சரிதானா?” அம்மா ரவியின் முகத்தை நிமிர்த்திக் கேட்டாள். ரவி அம்மாவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“நீங்க சொன்னது சரிதான்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒவென்று அழுதான். அம்மா ஆதரவுடன் ரவியின் முகத்தை அழுந்தத் துடைத்து விட்டு.

அம்மாவின் ஆலோசனைகள்

“முதலில் சாப்பிட வா. காலையிலும் பட்டினி. பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்.” அம்மா தட்டில் சாதம் பரிமாறி ரவிக்கு ஊட்டினாள். உணவு உண்டபின் ரவி அம்மாவின் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

“ரவி நீ ஏன் கைக்கடிகாரம் கட்டுறாய்?”

“நேரம் பார்க்கத் தான்.....” ரவி மிகச் சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

“அப்படியா? ஏன் பள்ளிக் கூடம் போகிறாய்?”

“என்னம்மா கேள்வி. படிக்கத் தான்”

“நேரம், உன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு அவசியமானது தெரியுமா? உனக்கு மட்டுமல்ல மனிதனாகப் பிறந்த எல்லோருக்குமே நேரம் மிகமிக முக்கியம். நேரத்தின் அவசியத்தை நீ தெரிந்துகொள்ள வேணும். நேரம் வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு வழிகாட்டி. அதை வீணடித்தால் முன்னேற முடியாது. சோம்பேறிகளாகப் போய் விடுவோம். உன்னுடைய கால தாமதம் இன்று உனக்கு நல்ல பாடம் புகட்டி உள்ளது.”

“ரவி, இதைக் கேள்! ‘காலமே காசு’ என்பது அமெரிக்கப் பொன்மொழி. ‘காலமே ஆற்றல்’ என்பது ஜப்பானியரும், ஜேர்மனியரும் கடைப்பிடிக்கும் வாழ்க்கைத் தத்துவம். காலத்தைத் திட்டமிட்டுக் கருமம் ஆற்றாவிட்டால் கடிகாரம் கட்டுவதே அவமானச் சின்னந்தான். நம் முன்னோர் காலத்தின் அருமையை உணர்ந்தவர்கள். அதைச் சரியாக வரையறுத்து வாழ்ந்தவர்கள்”

“நேரம் பொன்னிலும் மேலானது. நாம் கடமைகளைச் செவ்வனே முடிக்க கடிகாரம் சிறந்த கைகாட்டி. வீணாகப் பேசி நேரத்தை பாழடிக்கிறோம். சுகத்தை இழந்தால் அதை மீண்டும் பெறலாம். பணத்தை இழந்தால் அதை மீண்டும் பெறலாம். நேரத்தை இழந்தால் அதை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளவே முடியாது.”

“ரவி, உன்னுடைய நேரத்தின் பெரும்பகுதியை தொலைக்காட்சி, அளவுக்கு மீறி விழுங்கி ஏப்பமிடுகிறது.”

அம்மா சொன்னதைக் கேட்டு ரவி தன்னை மறந்து கலகலவென்று சிரித்தான்.

“அப்போ நான் தொலைக்காட்சி பார்க்கக் கூடாதா?” என்றான்.

“யார் சொன்னது? விரும்பும் நிகழ்ச்சியோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொண்டு காலத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள் என்கிறேன். அதுவே தொல்லைக்காட்சி ஆகிவிடக்கூடாது. நேரத்தை வீணாக்கி விட்டு பள்ளிக்கூட வேலைகளை அவசரமாகவும், அக்கறையில்லாமலும் நீ செய்வதை நான் பார்க்கிறேனே, சாப்பிட நேரமில்லை, குளிக்க நேரமில்லை, வீட்டு வேலை செய்ய நேரமில்லை...? எத்தனை இல்லைகள் நீ சொல்வாய்?” ரவியால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

“சிரித்தால் மட்டும் போதுமா? சிந்தித்துப் பார்? காலத்தின் அருமை தெரிந்து நடந்தால் நாமும் நமது நாடும் முன்னேறும். சுவர்க் கடிகாரம் கூட நம்மை எச்சரிக்கிறது. முக்கியமாக என்னை. காலம் நமக்குக் கடவுள் மாதிரி.”

அம்மா கூறியவைகளை அவதானமாகக் கேட்ட ரவியின் முகம் மலர்ந்தது. தன் கைக்கடிகாரத்தை அர்த்தமுடன் பார்த்தான்.

“அம்மா நான் நாளையிலிருந்து நேரந்தவறாத நல்ல பிள்ளை” என்று தன் தாயைக் கட்டி அணைத்தான். ரவியின் முகம் பிரகாசமாகியது.

மூசியும் நூலும்

கலைவிழா முடிந்து வெகு நேரமாகியும் சங்கீதா வீடு வந்து சேரவில்லை. அம்மா வாசலுக்கும் வீட்டுக்குமாகப் பலமுறை நடந்து களைத்து விட்டாள். சுவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். மணி ஐந்தைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. என்னவோ! ஏதோ! வென்று அம்மா சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போதே சங்கீதா சந்தோஷம் பரவிய முகத்தோடு உள்ளே வந்தாள்.

“என்ன சங்கீதா உண்ணைக் காணவில்லையே என்று கவலைப்பட்டேன் கலைவிழா எப்படி எல்லாம் நல்லா இருந்ததா” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் அம்மா. “அம்மா கொஞ்சம் பொறுங்கோ பசிக்குது. ஒண்ணுமில்லையா சாப்பிட” என்றாள் சங்கீதா. “ஏன், இருக்கே உனக்கு சாப்பாட்டு மேசையில் பொங்கல் வச்சிருக்கேன் சாப்பிடு.”

அம்மா சொன்னதும் சங்கீதா துள்ளிக் குதித்து ஓடினாள். பொங்கலை ரசித்து, ருசித்துச் சாப்பிட்டு விட்டு அம்மாவிடம் வந்தாள் சங்கீதா.

“கலைவிழா வெகு சிறப்பாக நடந்ததம்மா, மண்டபம் நிறைந்த ஆட்கள், பாட்டு, நடனம், நாடகம், வாத்தியக் கச்சேரி, வில்லுப்பாட்டு, கரகாட்டம், ஓயிலாட்டம் என்று ஏகப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள். கண்ணைக் கவரும் உடைகள் பார்க்க ஆசையாக இருந்ததம்மா. அழகான துணிமணிகள் எல்லாம் இந்தியாவில் இருந்து வரவழைத்தார்களாம். அம்மா எனக்கும் அழகான உடைகளை அணிய ஆவலாய் இருக்கிறது” என்றாள் சங்கீதா.

“நம் நாட்டிலும் இப்போது அழகான துணிகள் உண்டு. அம்மா திருவிழா வரப் போகிறது. எனக்குப் புதிய டிசைனில் ஒரு சட்டை தைத்துத் தருவீர்களா?” என்று அன்போடு கேட்டாள் தாயிடம்.

“சங்கீதா நீ விரும்பியபடியே உனக்குச் சட்டை தைத்துத் தருவேன். ஆனால் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியான பதிலைச் சொல்ல வேண்டும்” என்றாள் அம்மா.

ஒன்றும் புரியாதவளாய் அம்மாவை ஏற்றெடுத்தாள் சங்கீதா.

“சரி, சட்டை தைப்பதானால் உனக்கு அவசியம் தேவைப்படுவது என்ன?” அம்மா சிரித்துக் கொண்டு கேட்டாள். “துணி” என்று பட்டென்றுபதிலளித்தாள் சங்கீதா....

“வேறு ஏதாவது அவசியமா?”

“இல்லையே” என்று தலையசைத்தாள் சங்கீதா. துணி மட்டும் இருந்தால் சட்டை ஆகிவிடுமா?

ம்..... என்று விரலை முக்கில் வைத்து யோசித்தாள். “என்னம்மா நீ... சட்டை தைத்துத் தர நீங்க இல்லையா?” என்று முணு முணுத்தாள் சங்கீதா.

“பார்த்தாயா? நானும் துணியும் இருந்தால் மட்டும் அது சட்டையாகுமா? சரி... துணியை நான் கத்தியால் வெட்ட முடியுமா?” சங்கீதா வயிறு குலுங்க சிரித்தாள்.

“அதற்கென்று கத்தரிக்கோல் இருக்கே? “அம்மா” அலுத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“சங்கீதா..... அழகான சட்டை உருவாக அதி முக்கியமான இரு பொருள்களின் உதவி தேவை. அவை இல்லாவிட்டால் இந்த உலகில் யாரும் சட்டையோ, கால் சட்டையோ, சேட்டோ இப்படி எதுவுமே போட முடியாது.”

சங்கீதா நாணம் மேலிடத் தன் இரு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு “ஐயோ அம்மா புதிர் போடாமல் எவை அந்த முக்கியமான பொருள்கள் என்று சொல்லுங்களேன்” என்றாள் பொறுமை இழந்தவளாக.

“ஊசியும் நூலுந்தான்.”

சங்கீதா ஆச்சரியத்துடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள். ஊசியும் நூலும் நம் வாழ்க்கைக்கு அவசியம் என்று ஒரு போதும் நான் நினைத்துப் பார்த்து கிடையாது என்றாள் அசடுவழிய.

“நீமட்டும் என்ன, யாருமே அற்பமான பொருட்களின் அவசியத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. உயிரற்ற பொருட்கள் செய்யும் உதவிகளை உயிருள்ள மனிதர் செய்வதில்லை. ஒற்றுமையாய் ஒத்துழைப்பதுமில்லை.”

“ஊசியும் நூலும் ஒருங்கிணைந்து ஒத்துழைத்தால் தான் உடைகள் உருவாக முடியும். புரியுதா?” சங்கீதாவின் கிழிந்த சட்டையைத் தைப்பதற்காக ஊசி நூலுடன் வந்து உட்கார்ந்தாள் அம்மா.

கொடுத்தால் இன்பம்

“அம்மா, மாமா கனடாவிலிருந்து நம் ஊருக்கு வந்து ஒரு வாரமாச்சு. நாம் இன்னமும் அவரைப் போய் பார்க்கவில்லையே” தேவகி அழாக்குறையாகச் சொன்னாள்.

“அவசரப்பட்டு என்னாவது? கொஞ்சம் பொறுத்துப் போவோம்.” என்று சொல்லிய அம்மா கொல்லைப் பக்கம் காய்த்துத் தொங்கிய முருங்கைக் காய்களைத் துரட்டியால் ஆய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு குசினிப் பக்கம் விரைந்தாள். தேவகிக்கு அம்மாவின் செய்கை கோபத்தை மூட்டியது.

“அம்மா மாமா வீட்டுக்கு எப்ப போறது?”

“முதல்ல இந்த முருங்கைக் காய்களைச் சந்திரன் வீட்ல கொண்டு போய் கொடு” அம்மா கட்டளையிட்டாள்.

“சீ, விறகு வெட்டி வீட்டுக்கா?.... இதிலொன்றும் குறைச்சலில்லை. எதையும் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கிறதுதான் வேலை” முணுமுணுத்துக் கொண்டு முருங்கைக் காய்களுடன் ஓடினாள் தேவகி.

அம்மா சமையல் வேலைகளில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டிருந்தாள். தேவகி மூச்சுவாங்க ஓடி வந்து மீண்டும்.... “மாமா வீட்டுக்கு எப்ப போறது” என்றாள்.

உனக்கு என்ன அப்பிடி ஒரு அவசரம்? எனக்கொன்றும் புரியவில்லை.”

“இப்ப கேளுங்க! மாம்மா கனடாவிலிருந்து நிறையச் சாமான்கள் கொண்டு வந்திருப்பார். போனால் தானே கிடைக்கும்...!”

“ஓ அதுதானா? சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாதுன்னு யாரோ சொன்னாங்கள். அப்போ உனக்கு மாமாவைப் பார்க்கும் ஆவல் இல்லை. பொருட்கள் மீதுதான்

கண். நான் சொல்வது சரிதானா?" என்று தேவகியின் தலையைத் தடவிக்கேட்டாள் அம்மா.

பந்தும் மட்டையுமாக ஓடிவந்த முரளி "இன்றைக்கு என்ன ஸ்பெஷல்" என்றான் அம்மாவிடம்.

"ஆ! முரளி வந்தாச்சா? உனக்குப் பிடித்தமான முருங்கைக்காய் கூட்டு பண்ணியிருக்கிறேன். தேவகியும், நீயும் போய் கைகால் அலம்பிட்டு வாங்க....." முரளியும் தேவகியும் அம்மாவுடன் இருந்து உணவு உண்டபின் கூடத்துக்கு வந்து உட்கார்ந்தார்கள்.

"அண்ணா! எப்போ மாமா வீட்டுக்கு போறது என்று அம்மாவிடம் கேளுங்களேன்" அம்மாவுக்குப் போகவேண்டுமென்ற அவசரம் கிடையாது." அம்மா முந்திக்கொண்டாள்.

"ஓ! முருங்கைக்காய், தேங்காய், மாம்பழம் என்று ஊரவங்களுக்குத் தானம் செய்யிறதில் மட்டும் அவசரம்" தேவகி பதபட்டாள்.

"நிச்சயமாக எனக்கு கொடுப்பதற்கு ஆசை, எடுப்பதற்கில்லை." என்று தேவகியைப் பர்த்துக் கண்சிமிட்டினாள் அம்மா. முரளி ஒன்றும் புரியாமல் அம்மாவையும், தேவகியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

கொஞ்சம் பொறுமையாக இருந்து அம்மா சொல்வதையும் கேளுங்கள்.

"இயற்கையை நீங்கள் அவதானித்துப் பார்த்தீர்களா? சூரியன், காற்று. மழை...."

"மரங்கள், பூ, மா, பலா, வாழை, தென்னை, பனை என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இயற்கையில் உள்ள அனைத்தும் ஏதோ ஒரு வகையில் நமக்கு உதவுகிறது. ஏன் ஆடு, மாடு, கோழி கூட நமக்குப் பயன் தருகின்றது. ஒரு வார்த்தையில் சொல்லப் போனால் இவை இயற்கையின் அன்பளிப்பு. இனம், மதம், ஏழை, பணக்காரன் என்று பேதம் பாராமல் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்யும் இயற்கையிலிருந்து பாடம்படிக்க வேண்டாமா? இதற்கெல்லாம் நாம் பணமா கொடுக்கின்றோம்! எதையும் அவை நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லையே! நாம் ஏன் அப்படியிருக்கக் கூடாது? எல்லோருக்கும் நல்லது செய்யப் பழக வேண்டும்" என்று விளக்கிய அம்மா தேவகியைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

தேவகிக்கு அம்மா சொல்வது உடனடியாகப் புரியாவிட்டாலும் அம்மா சொல்வதில் கட்டாயம் நல்லது இருக்கும் என்று நம்பினாள். இயற்கை எதையும் எதிர்பார்க்காமல் வாரி, வாரி வழங்குகின்றதே! மனிதனும் இயற்கையின் ஓர் அம்சம் தானே, ஏன் தனக்கு என்று பேராசை பிடித்தவனாய் இருக்கின்றான். பிறருக்குக் கொடுத்தலிலும், பிறருக்கு உதவுவதிலும் உண்மையில் ஓர் இன்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனை அனுபவித்துப் பார்த்தால் மாத்திரமே புரியும் அம்மாவின் தாராளகுணத்தையும் அறிவையும் முரளியும் தேவகியும் தம் மனதுக்குள் பாராட்டினார்கள்.

நான்தான் பெரியவன்.

“அம்மா தூக்கம் வருகுதில்லையே.... ஒரு கதை சொல்லேன்....” என்று சிணுங்கிக் கொண்டு அம்மாவைப் பார்த்தாள் சிந்து.

“தூக்கம்.... வருகுதில்லையா? அது எங்கிருந்து வரவேண்டும் கொழும்பிலிருந்தா? கண்டியிலிருந்தா?” என்று அம்மா கேட்டதும் சிந்து ‘கல,கல’ என்று சிரித்தாள்.

“போம்மா நீ சரியில்லை....” என்று செல்மாய்ச் சொல்லிய சிந்து அம்மாவின் மடியில் விழுந்து படுத்தாள்.

“சரி, வடையும் காகமும் கதை சொல்லட்டுமா?” என்று அம்மா சொன்னதும் சிந்து துள்ளியெழுந்து “இந்தக் கதையை அந்த நாள் முதல் இந்த நாள் வரை கேட்டுக் கேட்டு காது அடைச்சிப் போச்சி” என்றாள் சிணுங்கியபடி.

அம்மா முறுவலித்துச் சிந்துவை மடியிலிருத்திச் “சரி..சரி.. உனக்குப் பிடித்தமான கதை ஒன்று சொல்லுவேன், கவனமாகக் கேள்” என்றாள்.

“உன் கையில் எத்தனை விரல்கள்? காட்டு பார்ப்போம்.”

“ஐயோ அம்மா என்ன இது? கதையைக் கேட்டால் கைவிரல்களைக் காட்டச் சொல்கிறீர்களே” அலுத்துக் கொண்டு தன் பத்து விரல்களையும் காட்டினாள் சிந்து.

“கதையே அங்குதான் தானே தொடங்கப் போகிறது.” என்றதும் உஷாரானாள் சிந்து.

“கையில் உள்ள விரல்கள் அடிக்கடி தமக்குள் சண்டைப் போட்டுக் கொள்ளுமாம்.”

“ஏனாம்...?” சிந்து சிரித்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“நான் தான் பெரியவன்... நீ சின்னவன்.... கட்டை.... நெட்டை என்று தான். இந்த விரல்கள் அருகருகே இருந்து சண்டை போடுவதை தனியே இருந்து வேடிக்கை பார்க்குமாம் பெருவிரல். அந்தச் சண்டையை நீயும் கேள்...”

“என்ன பார்க்கிறாய்? உன்னைப் பார்த்ததாலே தெரிகிறது, குட்டையாய், பருமனாய், அழகில்லாமல் இருக்கிறாய். கடவுளே உன்னை ஒதுக்கித் தனியே வைத்திருக்கிறார். இதிலிருந்து உன் நிலை பரிதாபம் என்று தெரியலையா? என்று பெருவிரலைப் பார்த்துச் சுட்டுவிரல் கேட்டது.

பெருவிரல் மௌனமாகப் புன்னகைத்தது.

“ஏய் என்னைப்பார். என் கம்பீரமான உயரத்தைப் பார், உங்கள் எல்லோருக்கும் தலைவனும் பெரியவனும் நான் தான், மோதிர விரலைப் பார்த்து நடுவிரல் வீறாப்புடன் கூறியது.

இதைக்கேட்ட மோதிர விரலுக்கு வந்ததே கோபம் யார்தலைவன்? யார்பெரியவன். நான் யார் தெரியுமா? எனக்கென்று ஒரு தனிமரியாதை உண்டு. இந்த கௌரவம் உங்களில் யாருக்காவது உண்டா?

எனக்கே மோதிரம், அதுவும் கலியாணமோதிரம் புரியுதா என்று கத்தியது மோதிரவிரல்.

அளவுக்கு மிஞ்சிப்பேசாதே உங்கள் எல்லோரிலும் அழகானவன் அளவானவன் நான் தான் என்று முணுமுணுத்தது சின்ன விரல். இப்படி ஒவ்வொன்றும் தமக்குள்ளே அருகருகே இருந்து சண்டை போடுவதை தனியே ஒதுங்கியிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்த பெருவிரல் வேதனையுடன் சொல்லியது.

“உங்கள் எல்லோருக்கும் புத்தி மத்திமம் என்று நான் வருந்துகிறேன். படைப்பின் அர்த்தத்தை நீங்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லைப் போல் தெரிகிறது”

“இவர் பெரிய அறிவாளி” என்று ஏளனமாய்ச் சொன்னது சுட்டுவிரல்.”

“இதையும் கேளுங்கள். அருகருகே இருந்து நான், நீ என்று சண்டை போடும் உங்களால் மட்டும் தனித்து என்ன செய்யமுடியும்?” என்றது பெருவிரல் ஏனையவிரல்கள் ஆத்திரத்துடன் பெருவிரலை முறைத்துப் பார்த்தன.

“ஆத்திரப்படாமல் நான் சொல்வதையும் சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள்.”

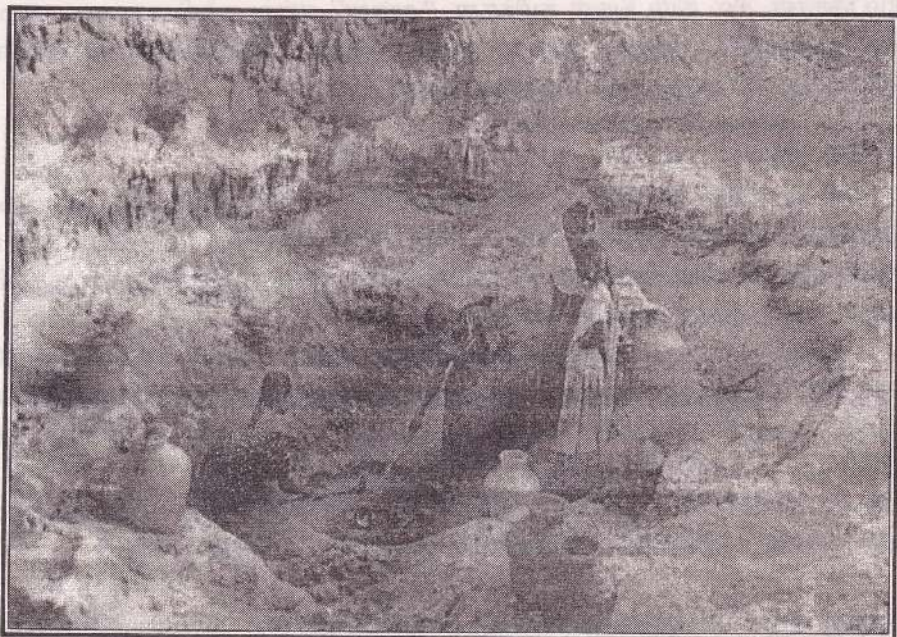
உடல் சுத்தம் செய்வது “உண்பது, உடுப்பது, எடுப்பது, தூக்குவது, தொழில் செய்வது, எழுதுவது, வாத்தியங்கள் இசைப்பது, வாகனங்களை ஓட்டுவது என்றிப்படி எல்லாவற்றுக்கும் நான் இல்லாமல் நீங்கள் தனித்து இயங்க முடியுமா? நீங்கள் இல்லாது நானும் தனித்து செயல்பட முடியாது.

என்னோடு நீங்களும் உங்களோடு நானும் ஒத்துழைத்தால் தான் எதுவும் நடக்கும் அதிகமேன், இறைவனை வழிபடும் போதும் நாம் பத்துப் பேரும் ஒருவரை ஒருவர் ஒன்றித்து இணைகிறோம் அல்லவா, நாம் எல்லோருமே ஒவ்வொரு வகையில் முக்கியம்.... நீ பெரிது, நான் பெரிது என்று நமக்குள் சண்டை போட்டுக் கொள்வதால் என்ன பயன்? நாம் எல்லோரும் ஒன்று பட்டால் தான் உண்டு நன்மை” என்று சொல்லி முடித்தது பெருவிரல்.

இதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மற்றைய விரல்கள் வியப்புடன் பெருவிரலுக்குத் தலை சாய்த்தனவாம்”

அம்மா சொல்லி முடிந்ததும் சிந்து தன் விரல்களை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து அதன் உபயோகங்களை முதன்முறையாக எண்ணிப் பார்த்தாள். வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை கண்டு வாழவேண்டுமென்ற தன் கருத்தை விரல்கள் மூலம் அழகாகச் சொன்ன அம்மாவை நினைத்துப் பெருமைபட்டாள் சிந்து.

துண்ணீர் துண்ணீர்

“ஏய் மீனாட்சி என்ன பண்ணே, அருண் வார நேரமாச்சு. அவலுருண்டை கொஞ்சம் செய்து ஒரு கப் தேனீரும் போட்டுவை. அவனொரு கிரிக்கட் பைத்தியம், விளையாடிக் களைத்துப் பசியோடு வருவான்” என்று அருணுடைய அம்மா வேலைக்காரிக்குக் கட்டையையிட்டார்.

வாசல் கதவு கீச்சிடும் சத்தம் கேட்டது அருண் கிரிக்கட் மட்டையுடன் உள்ளே வந்தான். அவன் உடம்பு வியர்வையில் குளித்திருந்தது. அம்மா பதட்டத்துடன் வந்து “அருண் உன் உடம்பெல்லாம் ஒரே தெப்பாமாய் நனஞ்சிருக்கே. கிரிக்கட் விளையாடினா மட்டும் போதுமா? உன் படிப்பு என்னாவது? பரீட்சையெல்லாம் எப்படி எழுதுவாய்” என்று கவலையுடன் கூறினார்.

“அம்மா, டோண்ட் வொறி (don't worry) இப்போ படிப்பை விட கிரிக்கட்டுக்குத்தான் மவுசு அதிகம். உலகம் பூராக ரசிக்கிற ஒரேயொரு விளையாட்டும் இதுதான். படித்தவனுக்கு இல்லாத புகழ் கிரிக்கட் காரனுக்கு இருக்கும்மா” நம்ம முரளி அண்ணா உலகப்புகழ் பெற்ற கிரிக்கட் வீரர் ஆச்சே.

“போடா பைத்தியம் கிரிக்கட் புகழெல்லாம் காலத்தில் மாறும் மறையும். ஆனா கற்றவர்க்கு எப்போதும் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு. வாழும் போது மட்டுமல்ல கற்றார் பெருமை இறந்தபின்னும் பேசப்படும். சரிசரி. இப்போ எதுவும் உன் காதில் ஏறாது. முதலில் சீக்கிரமாய்ப் போய்க் குளித்துவிட்டுவா. உனக்குப் பிடித்தமான அவலுருண்டை றெடியா இருக்கு” என்ற அம்மா, உள்ளே போய் துவாய், மாற்று உடை எல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

“அம்மா...! பசி. அவலுருண்டை? என்று சினுங்கிய அருணை முதுகில் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டுபோய் குளியலறைக்குள் விட்டார் அம்மா.

அருண் சினிமாப் பாட்டொன்றைச் சத்தமாகப் பாடிக்கொண்டு குளிக்க ஆரம்பித்தான். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. “அம்மா” என்று கத்தியபடி ஈரஉடையுடன் வெளியேவந்தான் அருண். அவன் முகம் நிறைய சோப்நுரை. இதைப்பார்த்த அம்மாவுக்கு சிரிப்புத்தாங்க முடியவில்லை.

“உனக்கு என்னாச்சு? அம்மா கேட்டார்.

“தண்ணி நிண்டு போச்சும்மா” அருண் சினுங்கினான்.

“ஓ மணி ஆறாச்சா, மறந்தே போச்சு ஆறுமணிக்கு மேல் நீர்வெட்டு. நல்லவேளை முற்றத்தில் வாழை மரத்தடியில் உள்ள அண்டாக்களில் முன்யோசனையுடன் தண்ணீர் நிரப்பி வைத்துள்ளேன். நீ கவனமாக உடம்பைக் கழுவித்துடைத்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வா” என்று அம்மா கூறினார்.

அருண் அவசர அவசரமாகக்குளித்து விட்டு அவல் உருண்டையோடு அம்மாவின் அருகே வந்திருந்தான். அம்மா ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருப்பதைக் கவனித்த அருண் “அம்மா என்ன யோசனை” என்றான். அப்போது அம்மா “வேறென்ன தண்ணீரைப்பற்றிதான் யோசிக்கிறேன்” என்றார்.

“நாளாகக் காலையில் தண்ணீர் வந்துவிடுமே. அதுக்குப்போய் என்ன யோசனை? இங்கே அண்டா நிறையத் தண்ணியும் இருக்கே” என்றான் அருண்.

அப்போது மீனாட்சி தேநீர்க்கோப்பையுடன் வந்து நின்றாள். அருண் அதை வாங்கிப் பருகும்போது மீனாட்சி, “அம்மா பாத்திரங்கள் கழுவக் கொஞ்சம்கூடத் தண்ணி இல்லியே” என்று கூறினாள்.

“தண்ணீர் இருக்கும்போது கவனம் இல்லை. இல்லாத போது கவலை. நாளாந்தம் எவ்வளவு தண்ணீர் வீணாகிறது? சே! எல்லா மனுஷரும் இப்படித்தான்” அம்மா முணுமுணுத்தபடி, “மீனாட்சி இப்படி உட்காரு” என்றார். அம்மாவின் காலடியில் பவ்யமாக உட்கார்ந்தாள் மீனாட்சி. இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அருணுக்கு அம்மாவின் செய்கைகள் புரியவில்லை.

“தண்ணீர் இல்லாமல் சீவிக்க முடியுமா? என்று அம்மா கேட்டதும் அருண் “பக்” என்று சிரித்தான். ஏம்மா, இதுவும் ஒரு கேள்வியா? என்றான் அருண். அப்போது அம்மா “நமக்கு” குடிக்க நீர்தேவை. அது இல்லாவிட்டால் இறந்து விடுவோம். இது தெரியுமா?” என்றார். இதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த மீனாட்சி, தண்ணி இல்லாமல் எப்பிடித்தாயி உடுப்புக்கழுவுறது? பாத்திரபண்டம் தேய்க்கிறது, குளிக்கிறது” எனக் கேட்டாள்.

“அது மட்டுமில்ல நாங்க சாப்பிடாமலும் உயிர் வாழமுடியாது. சாப்பிடுவதற்கு உணவு தேவை. அந்த உணவு உற்பத்திக்கு தண்ணீர் மிகமிக அவசியம். தண்ணீர் இல்லாமல் ஒன்றுமே வளராது. நாம் பட்டினிதான் இருக்க வேண்டி வரும். மிருகங்கள், பறவை முட்டை, பால் ஒன்றுமே இல்லை. விவசாயம் செய்ய முடியாது, மரக்கறி, பழவகை, தானியவகை ஒன்றுமே கிடையாது” என அம்மா கூற அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அருண். “ஐயோ அம்மா என்ன கஷ்டம்” என்றான்.

“இதையும் கேள். உடம்பின் அழுக்கு, உடை அழுக்கு, வீட்டின் அழுக்குகள் மாத்திரமன்றி மேலும் சொல்லமுடியாத எத்தனையோ கழிவறை அழுக்குகள் எல்லாவற்றையும் போக்க நமக்கு உதவும் அரும் பெரும் செல்வம் தான் தண்ணீர். இது இல்லையென்றால் நாம் இல்லை. தண்ணீருக்காகப் பல மைல்கள் நடந்து கஷ்டப்படுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். உற்பத்திக்கும் தண்ணீர் கட்டாயம் தேவைப்படுகிறது.” நமது உடல் சீராக இயங்கித் தண்ணீர் தான் தேவைப்படுகிறது.

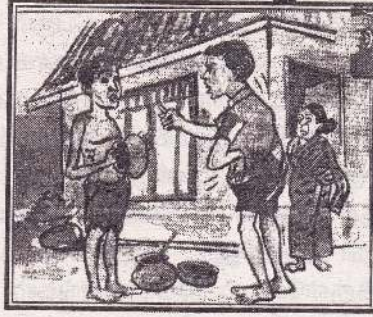
“நம் கண்ணுக்குள்ளும் நீர் உண்டு. இதனால் தான் விழிப்படலம் வரட்சியடைவதில்லை. அந்த நீர்தான் சிலவேளை கண்ணீராயும் வெளிவருகிறது. கண்ணுக்குள் இருக்கும் நீர் முற்றிலும் வற்றினால் நாம் பார்வையைக் கூட இழக்கலாம், ஏன் நம்வாய்க்குள்ளேயும் நீர்க்கோளங்கள் இருக்கின்றன. உமிழ்நீர் என்று சொல்வதில்லையா? இது இல்லாவிட்டால் உணவு சமிபாடையமுடியாது. வாயும் வரண்டு விடும்? என்று அம்மா கூற அருணின் கண்கள் அகல விரிந்தன. தண்ணீரால் இவ்வளவு காரியங்கள் நடக்கின்றன என்பதை அவன் இதுவரை அறிந்திருக்கவில்லை.

“தண்ணீர் இல்லாத வாழ்க்கையை நம்மால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியாது. இயற்கையின் மகத்தான் கருணையல்லவா இந்தத்தண்ணீர். காற்றைப்போல நீரையும் நமக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்திருக்கிறதே. தண்ணீரை வீணாக்குவது குற்றம் என்று எல்லோரும் எண்ண வேண்டும்” தண்ணீரின் அவசியத்தை யாரும் உணர்வதில்லை அது இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை இல்லை. இதை அறிவுறுத்தவே பங்குனி மாதம் உலகம் முழுவதும் தண்ணீர் வாரம் கொண்டாடப்படுகிறது.

உடனே அருண் “அம்மா, நீரின் அருமைபெருமைகளை இவ்வளவு தூரம் நான் சிந்திக்கவில்லையே” என்றான். “ஐயோதாயி, இம்மட்டு விஷயம் தண்ணியப்பத்தி இன்னிக்கித்தான் தெரிஞ்சிது. இனி நான் தண்ணியத் தெய்வமா நெனைப்பன்” என்று சொல்லி அடுப்படியை நோக்கி விரைந்தாள் மீனாட்சி.

காயா? பழமா?

காலைப் பொழுது வழமை போல் கடமை வீரனாய்க் கண் மலர்ந்தது. அந்தச் சின்னஞ்சிறு வீட்டில் சாம்பிராணி வாசம் அன்று வெள்ளிக் கிழமை என்று கட்டியம் கூறியது. அம்மா அதிகாலையில் எழுந்து நீராடிவிட்டு, வாசலில் மாக்கோலம் போட்ட போது கொல்லைப் புறத்தில் கேட்ட கூச்சல் அம்மாவை அதிர வைத்தது.

அவசரமாகக் கொல்லைப் பக்கம் விரைந்த அம்மா தன் மகன் சீனு வேலைக்காரன் சந்திரனைக் காரசாரமாகத் திட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். சீனுவை உள்ளே போகும்படி அம்மா கட்டளையிட்டதும் அவன் சந்திரனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான்.

“சந்திரன், சீனு சின்னப்பையன், தெரியாத்தனமாய் உன்னைக் கடுமையாகத் திட்டியிருப்பான். நீ அதை எல்லாம் மனதில் போட்டு வருத்தப்படாதே” என்று சந்திரனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள் அம்மா.

“சரிங்கம்மா. தம்பி சின்னவர் தானே, இதுக்குப் போய் வருத்தப்படுவேனா, சும்மா போங்கம்மா” என்று பண்பாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான் சந்திரன்.

சீனு முகத்தைக் கடுப்பாக வைத்துக் கொண்டு தனியாகக் கூடத்து மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அம்மா காலை உணவைத் தயாரித்து விட்டுச் “சீனுவை வரச்சொல் சந்திரன்” என்றாள். சந்திரன் சீனுவை அழைத்த போது...

“சீ.. போடா நீ கூப்பிட்டா நான் வந்திடுவேனா?” என்று சீனு கத்திய சத்தம் அம்மாவின் காதில் கேட்டது. உள்ளே வந்த அம்மா சீனுவின் செய்கையைக் கண்டு மிகவும் வருந்தியவராய் அவனை அழைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம்” சீனு கத்தினான்.

“பசி இல்லையா? இல்லை, சந்திரனுடன் கோபமா?”

“அம்மா ஒன்று சொல்றேன், எனக்குச் சந்திரனைப் பிடிக்கல. அவன் வேணாம் அவனை விட்டு வேறு வேலைக்காரனைப் பாருங்க”

சீனு சொன்னதைக் கேட்டதும் அம்மா அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

“உனக்கு என்னாச்சு? அவன் உனக்கு அண்ணன் மாதிரி, பாவம், வறுமை, குடும்ப கஷ்டத்தினால்தான் அவன் நம் வீட்டுக்கு வேலைக்காரனாக வந்திருக்கிறான். உன்னைப் போல் படிக்கும் வசதியும் அவனுக்கில்லை. அவனுடைய உதவியால் தானே நாம் எல்லோரும் கஷ்டப்படாமல் இருக்கின்றோம்,” அம்மா கூறிய வார்த்தைகள் சீனுவின் மனதில் அம்புகளாகப் பாய்ந்தன.

“அம்மா அவன் அடிக்கடி தப்பு பண்ணான்”

“நீ தப்பு பண்ணதில்லையா? சந்திரனுடன் நீ அன்பாகப் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. எப்போதும் கடுமையாகப் பேசுகின்றாய். ஆனால் அவனோ! பதிலுக்கு ஒரு நாளும் பதில் சொன்னது கூடக் கிடையாது. முகம் சுளித்ததும் இல்லை. மாறாக அவன் எல்லாவற்றையும் மறந்து நமக்கு உதவி செய்கின்றான், அன்பு செய்கின்றான்.” என்று விளக்கின அம்மா தட்டில் பொங்கலைப் பரிமாறிச் சீனுவுக்கு ஊட்டினாள்.

சீனு சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அமைதியாக உட்கார்ந்து திருக்குறளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“சீனு... நான் எனக்குப் பிடித்தமான ஒரு குறள் சொல்லட்டுமா?”

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் சீனு.

“இதோ கேள்,

“இனியவுளவாக இன்னாது கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று”

இந்தக் குறளை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஏன் எல்லோருமே நினைவில் கொள்ள வேண்டிய அருமையான குறள் இது. திருவள்ளுவர் இப்போது இருந்திருந்தால் அவர் வாய்க்கு நான் சீனி போட்டிருப்பேன்.”

என்று சொன்னதைக் கேட்ட சீனுவும், சந்திரனும் தங்களை மறந்து சிரித்தார்கள்.

“அம்மா இந்தக் குறளில் அப்படி என்ன விஷேசம் இருக்கு”

“இதோ பார் இந்த இரண்டு வரி குறளுக்குள் எவ்வளவு பெரிய விஷயம் இருக்கு தெரியுமா? அது தான் உனக்கென்றே இதை எழுதி வைத்தாரோ? என்று இப்போ எண்ணத் தோணுது.”

“சும்மா போம்மா..... கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொன்னால் தானே தெரியும்.”

பழம் நல்லதா? காய் நல்லதா?”

“பழந்தான் நல்லது” சீனுவும் சந்திரனும் ஒருமித்த குரலில் சொன்னார்கள்.

“ஏன்”

“காய் புளிக்கும், பழம் இனிக்கும்

“அப்படிப்போடு” என்று சினிமா பாணியில் விளையாட்டாகச் சொல்லிச் சிரித்தாள் அம்மா.

“பழம் இனிக்கும், காய் புளிக்கும் என்று நீங்களே சொன்னீர்கள் அல்லவா?”

“இனிய உளவாக இன்னாது கூறல்

கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று”

“இப்போ கவனமாகக் கேள் சீனு”

“இனிமையான இன்சொற்கள் இருக்கத் தக்கதாகக் கடுஞ் சொற்கள் பேசுவது எதைப் போல இருக்கும் தெரியுமா? இனிய பழங்களை விட்டுக் காய்களைப் பறித்து உண்பது போலிருக்கும் என்கிறார் வள்ளுவர் இந்தக் குறளில். எவ்வளவு அழகான கருத்து உண்டு தெரியுமா? இதை நீ மட்டும் என்ன? எல்லா மனிதரும் இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.” “சீனு இப்போ சொல் நீ காயா, பழமா?” “நான் இனிமேல் பழம் தான் அம்மா” என்று சந்திரனைக் கட்டியணைத்தான் சீனு.

அம்மாவின் முகம் மலர்ந்தது.

“அம்மா ஓடிவாங்க” நவீன் பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தான். அம்மா அடுப்பில் இருந்த சொதியை அவசரமாக இறக்கி வைத்துவிட்டுக் குழப்பத்துடன் வெளியே வந்தாள்.

நவீன் முகம் வெளிறி வியர்வை சொட்ட நின்றான்.

“நவீன் உனக்கு என்ன நடந்தது? ரியுஷன் கிளாசுக்குப் போகவில்லையா?” அம்மா பதட்டத்துடன் கேட்டு நவீனின் தோளை அசைத்தாள்.

“எனக்கு ஒன்றுமில்லை ரியுஷனுக்குப் போற வழியில் முனுசாமியின்ர ஒழுங்கையில் சரியான சனக்கூட்டம். அவருடைய நாலு வயதுப் பிள்ளை நெருப்புப் பத்தி எரிஞ்சி செத்துப் போச்சாம்” நவீனின் குரலில் நடுக்கம். அம்மாவின் கண்களிலும் நீர்பனித்தது. ‘அம்மா நான் ரியுஷனுக்குப் போகல’ என்று சோர்வுடன் சொன்னான் நவீன். ‘சரி நீ இன்றைக்கு ரியுஷன் போக வேண்டாம் கொஞ்சம் படுத்துக்கோ. எல்லாம் சரியாப் போயிடும்.

“அம்மா முனுசாமி வீட்ல எல்லாரும் நல்ல நித்திரையாய் இருந்த நேரம், குப்பி விளக்குத் தட்டுப்பட்டு அந்தப் பிள்ளை மேல் விழுந்ததாகப் பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டேன்.”

“ஜயோ! பாவம் இதெல்லாம் கவனக் குறைவால் நடக்கும் பரிதாப சம்பவங்கள். பத்திரிகையில் அடிக்கடி வருமே. முனுசாமி விறகு வெட்டி விற்கும் ஒரு சாதாரண தொழிலாளி. என்ன செய்வானோ தெரியல. ஏதோ கொஞ்ச நாள் நம்ம தோட்டத்துக்கு நீருற்றியவன். அவனுக்கு உதவி செய்வோம்” என்று கூறிய அம்மா நவீனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டா. அம்மா சொன்னதை அவன் காதில்

வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை எங்கோ பார்த்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். ‘நவீன் என்ன யோசனை’ என்று அம்மா அவனை அரவணைத்தா. ‘ஒன்றுமில்லையம்மா நெருப்பைப்பற்றித் தான் யோசிக்கிறன். அநியாயமாக ஒரு உயிர் போய்விட்டதே.’

“நெருப்பினால் எவ்வளவு தூரம் நன்மை இருக்குதோ அவ்வளவுக்கு அதனால் ஆபத்தும் உண்டென்று நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும் “நவீன் பதிலேதும் சொல்லாமல் இருந்தான். “சரி இப்போதாவது தெரிந்து கொள். பூமிக்கடியிலும் நெருப்புக்கோளங்கள் உண்டு” என்று உனக்குத் தெரியுமா என்று அம்மா கேட்டதும் ‘நவீன் ஆச்சரியப்பட்டு, சொல்லுங்கள் அம்மா’ என்றான் ஆர்வமுடன். நெருப்பிலிருந்து ஒளி அதாவது வெளிச்சம் வருகிறது. அதுமட்டுமல்ல,

“பரந்த அடர்த்தியான காடுகளும் காற்றினால் திடீர் எனத் தீப்பிடிப்பதும் உண்டு என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்”, நவீன் ‘அம்மா ‘நெருப்பு’ ஆபத்தானது. தொட்டால் கூடச்சுடுகிறது எனக்கு நெருப்பு மீது அப்படி ஒரு கோபம் என்றான் நவீன் அம்மா. ‘கல,கல’ வென்று சிரித்து ‘பாவம் அந்த நெருப்பு உன்னைப் போல் இல்லை. தண்ணீர் ஊற்றியதும் அது அடங்கிப்போய் விடுகிறது’ என்று சொன்னதும் நவீனால் சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை. இதோ பார் நவீன, நமது வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றில் நெருப்பும் ஒன்று.

“நெருப்பில்லாமல் நம்மால் என்ன செய்யமுடியும்? நமது வாழ்க்கையில் அது முக்கிய தேவையும் கூட இரவில் இருட்டுக்குள் போவதென்றால் உனக்குச் சரியான விருப்பம் இல்லையா?”

“சும்மா போம்மா எனக்குச் சரியான பயம்” அப்போ தீப்பந்தம், கைவிளக்கு, மெழுகுதிரி இவைதானே தேவை. இவற்றை எரிப்பதற்குத் தீப்பெட்டி அது தான் நெருப்புப்பெட்டியின் துணை நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. மின் விளக்கும் நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. இல்லையொன்றால் உலகமே இருளில் மூழ்கிவிடும்.”

“அம்மா நினைத்தாலே பயமாயிருக்கு” என்றான் நவீன். ‘இதில் பயப்பட என்ன இருக்கிறது நீ தெரிந்துகொள்ள வேணும் என்பதற்காகவே அம்மா சொல்கிறேன். நெருப்பை எரித்துத்தான் நாளாந்தம் சமையல் செய்கிறோம். இல்லை என்றால் இறைச்சி, மீன் எல்லாவற்றையும் பச்சையாகத்தான் உண்ண வேண்டும்.’

“சீ போம்மா” என்று அருவருத்தான் நவீன் “அது மட்டுமல்ல கடைசியில் மனிதனை எரிப்பதும் அந்த நெருப்புத்தான். இப்போதெல்லாம் விஞ்ஞானிகளின் கண்டு பிடிப்பின் மூலம் மின் சக்தியின் பயனை அனுபவிக்கிறோம் மின் வெட்டு என்று வந்து விட்டால் நாம் எவ்வளவு கஸ்டப்படுகிறோம். நவீன் நீ ஒரு உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆரம்ப விஞ்ஞானிகள் ஆதிவாசிகள் தான்” என்று அம்மா கூறியதும் நவீனின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாகின.

“முற்காலத்தில் ஆதிவாசிகள் கற்களை ஒன்றோடொன்று உரசி நெருப்பைக் கண்டுபிடித்ததை நீ படித்திருப்பாய்’ அவர்கள் மிருகங்களைக் கொன்று நெருப்பில் வாட்டி உண்டதும் உனக்குத் தெரிந்த விஷயம். இப்போ நாம் போறணை (Oven), மைக்ரோவேவ் (Microwave) என்று பாவிக்கின்றோம். ஆதிவாசிகள் இருளின் பயத்தையும் குளிரின் கொடுமையையும் நெருப்பின் மூலந்தான் போக்கினார்கள். ஏன் சாரணர்கள் கூட விறகுகளை அடுக்கி நெருப்பை உண்டாக்குவதை நீ பார்த்திருப்பாயே. காட்டுப்பாதைகள், வயல்வெளிகளில் பயணம்

செய்பவர்கள் நெருப்புப் பந்தங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். பெரஹராக்காலங்களிலும் இதைப்பயன்படுத்தி அதிக வெளிச்சத்தை ஏற்படுத்துவார்கள். சாதாரண மக்கள் விறகு, சிரட்டை, தும்புமட்டை என்பனவற்றை எரித்து நெருப்பைப் பயன்படுத்துவார்கள்

நவீன் இதையும் கேளேன். இந்து சமயக் கலியாணங்களை ஐயர் அக்கினி சாட்சியாக நடத்துகிறார். இந்த இடத்தில் அக்கினிக்கு ஒரு மரியாதை பவித்திரம் உண்டு. கற்பூரதீபம் காட்டும் போது அதைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்கிறோம். இறைவனுக்குத் தூபம் காட்ட உதவுவதும் நெருப்பு அல்லவா. நம் வீட்டில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் சாம்பிராணி வாசம் “கம,கம” என மணக்க நெருப்புத்தான் தேவை. நாம் விரும்பி அணியும் நகைகள் செய்யும் தங்கம் கூட நெருப்பில் தானே புடம் போடப்படுகிறது. கோயிலில் மங்களகரமான விழாக்களில் குத்து விளக்கை எரித்து ஆரம்பித்து வைக்க மறுபடியும் தீப்பெட்டியைத் தான் தேட வேண்டும்’ என்று சொல்லிய அம்மா நவீனைப் பார்த்து முறுலித்தாள்.

“அம்மா நெருப்பு எங்களுக்கு வாழ்க்கையில் எவ்வளவு முக்கியம் அதன் உதவி எவ்வளவு பெரிய உதவி என்று தன் இரு கைகளையும் அகல விரித்தான் நவீன் ‘ஆமா உதவிதான்! ஜாக்கிரதையாக இல்லாவிட்டால் காட்டை, வீட்டை, நாட்டின் சொத்துக்களை, ஏன் உயிர்களையும் அழிக்கும். நெருப்பினால் உதவியும் உண்டு உபத்திரவமும் உண்டு Fire is a good Servant but a Bad Master – நெருப்பொரு நல்ல சேவகன் ஆனால் கூடாத எஜமான் என்று அம்மா சொன்னதும் நவீன் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாட ஓடினான்.

காற்றே நீ வீசாயோ?

வீதி வழியே ஒரு பலூன் வியாபாரி சென்று கொண்டிருந்தான். அவன்கையில் உள்ள நீண்ட தடி ஒன்றில் பலவர்ண பலூன்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை வெவ்வேறு உருவங்களில் பார்ப்பதற்கு வினோதமாய், அழகாய் காட்சியளித்தன. சிறுவர்கள் மட்டுமன்றி வளர்ந்தவர்களும் பலூன் வாங்குவதை மொட்டை மாடியிலிருந்து கவனித்தான் கோபால். அவனுக்குப் பலூன் வாங்கவேண்டும்மென்ற ஆவல், மாடிப்படிகளைக் கடந்து ஓடிவந்து கோபால் பலூன் வாங்க தன் அம்மாவிடம் பணம் கேட்டான்.

அம்மா கோபாலுக்கும், அவன் தங்கை அபிராமிக்குமாக இரண்டு பலூன்கள் வாங்கப் பணம் கொடுத்தாள். கோபால் ஓடிப்போய் இரண்டு பலூன்களுடன் திரும்பி வந்தான். ஒன்று பூனை வடிவம், மற்றது அப்பிள் வடிவம். அவையிரண்டும் வெவ்வேறு நிறங்கள். கோபால் மகிழ்ச்சியில் தனது பலூனை மேலே தூக்கிப் போட்டுத் துள்ளிக் குதித்தான். அந்த நேரம் அபிராமி நித்திரை விட்டு எழுந்து வந்தாள். கோபால் பலூன் விளையாடுவதைப் பார்த்துத் தனக்கும் வேணும் என்று சினுங்கினாள்.

கோபால் தாயிடமிருந்த மற்ற பலூனை வாங்கித் தங்கையிடம் கொடுத்தான். இரண்டு பேரும் சண்டை போடாமல் மொட்டை மாடியில் போய் விளையாடுங்கள் என்று அம்மா கூறியதும் இருவரும் ஓடிப்போனார்கள். அம்மா அன்றையத் தினசரிப் பத்திரிகையில் வெளியான செய்திகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரங்கழித்து அபிராமி அழகையுடன் ஓடி வந்தாள். “என்னுடைய பலூன் வெடிச்சுப் போச்சு” என்று சுருங்கிப் போன பலூன் துண்டுகளைக் காட்டினாள் அம்மாவிடம்.

கோபால் சத்தம் எதுவும் இல்லாமல் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வந்தான்.

“உனக்கென்னாச்சு” என்றாள் அம்மா.

“பலூன் காத்துப் போச்சு” என்றான்.

“ஏன் நீ ஊதிப்பார் காற்று உள்ளே போகும்” என்றாள் அம்மா.

கோபால் மூச்சு வாங்கப் பலூனைச் சிரமப்பட்டு ஊதினான். பலூன் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்தது. கோபால் சந்தோஷமடைந்தான்.

அம்மா இருவரையும் தன் அருகே இருந்த கதிரைகளில் இருக்கச் சொன்னாள். அபிராமியும், கோபாலும் உட்கார்ந்த வண்ணம் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தார்கள். “பலூனுக்கு உள்ளேயிருந்து உங்களை சந்தோஷப்படுத்த உதவியது எது? சரியாகப் பதில் சொன்னால் நாளைக்கும் பலூன் வாங்கித் தருவேன்.” என்றாள் அம்மா.

“உள்ளே எதுவுமில்லையே அம்மா” என்றாள் அபிராமி முந்திக் கொண்டு.

கோபாலிடமிருந்து பதிலில்லை. “தெரியாதம்மா” என்றான் மெதுவாக.

“காற்று” என்றாள் அம்மா.

“ஓ.... உண்மைதான் பலூனுக்குத் தேவை காற்றுதான். நாங்கள் யோசிக்கவில்லையே” என்று இருவரும் ஒருமித்த குரலில் கூறினார்கள்.

“பலூனுக்கு மட்டுமென்ன? எல்லா உயிர்களுக்கும் சீவிப்பதற்கு மிக மிக அவசியமானது காற்று” என்றாள் அம்மா.

கோபாலும், அபிராமியும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“நாங்கள் போன விடுமுறைக்குக் கதிர்காமம் போனோமே அது நினைவிருக்கா”

“ஆ நல்லாவே நினைவிருக்கம்மா” என்றார்கள் அபிராமியும், கோபாலும் ஆவலுடன்.

“வழியிலே கார் ஓடமுடியாமல் நாம் கஷ்டப்பட்டோமில்லையா?”

“ஐயோ காட்டு வழிதானேமா பயந்தே போனோம் இல்லையா?” கோபால் அபிநயித்தான்.

“காரின் விலை எட்டு லட்சம் ஆயினும் கார் டயரில் காற்று போனதால் பாவம் அதனால் ஓடமுடியவில்லை” என்று அம்மா சொன்னதும் இருவரும் சிரித்துவிட்டு

“ஏன் ஓட முடியவில்லை” என்று கேட்டாள் அபிராமி.

“ஏதோ ஒரு காரணத்தால் டயரினுள் இருந்த காற்று வெளியேறிவிட்டது. மீண்டும் காற்றை உள்ளே செலுத்திய பிறகுதானே கார் ஓடத் தொடங்கியது. பார்த்தீர்களா? காற்று நமக்கு எவ்வளவு முக்கியமென்று, பட்டம் விடுவதென்றால் உங்களுக்கு கொள்ளை ஆசைதானே?”

“ஆசைதான் உயரப் பறக்கும் போது எவ்வளவு அழகு?” “இதற்கும் தேவை காற்றுத் தான். இதனால் தான் காற்றாடி என்ற பெயரும் அதற்கு உண்டு. பாலு மாமா புல்லாங்குழல் ஊதினால் எல்லோரும் மெய்மறந்து கேட்பார்களே. கலியாணம், திருவிழாவில் நாதஸ்வரத்தின் இன்னிசை கேட்காமல் போகுமா? இவை எல்லாம் வாயின் வழி செல்லும் காற்றின் சக்தியே” அம்மா சொன்னதைக் கேட்டு அபிராமியும், கோபாலும் அதிசயித்துப் போனார்கள்.

“காற்றை நீங்கள் பார்த்ததுண்டா?” என்று கேட்டாள் அம்மா.

“நாங்கள் காற்றைப் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால் அது இருப்பதை உணர்கிறோம்” என்றான் கோபால்.

“காற்றை நாம் காண முடியாது. ஆனால், அது எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. மனிதன் உயிர் வாழ உதவுகிறது. நம் உடம்புக்குள் இருந்து நம்மை இயக்குகிறது. இது முக்கினுடாகவும், வாயினுடாகவும் வருவதை உணரலாம்.” என்று அம்மா சொன்னதும் கோபாலும், அபிராமியும் காற்றை முக்கினுடாகவும், வாயினுடாகவும் வெளியிட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“மூச்சுக்காற்று வெளியே வராது நின்று விட்டால் நாம் செத்துவிட்டோம் என்பார்கள். நினைக்கவே பயமாயிருக்கம்மா” என்று அம்மாவைக் கட்டியணைத்தாள் அபிராமி.

“பயப்பட என்ன இருக்கிறது? இதுதான் இயற்கையின் நியதி. காற்றை விலை போட்டு வாங்க முடியாது. இன, மத, பேத, அந்தஸ்து பாராமல் எல்லோருக்கும் காற்று வீசுகிது. இறைவன் நமக்கு இனமாகத் தந்த ஒரு அற்புதக் கொடைகளுள் காற்றும் ஒன்று. இதன் அருமை பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை.” அம்மா சொன்ன விடயங்களைக் கேட்ட அபிராமியும் கோபாலும் வியப்பிலாழ்ந்து விட்டனர்.

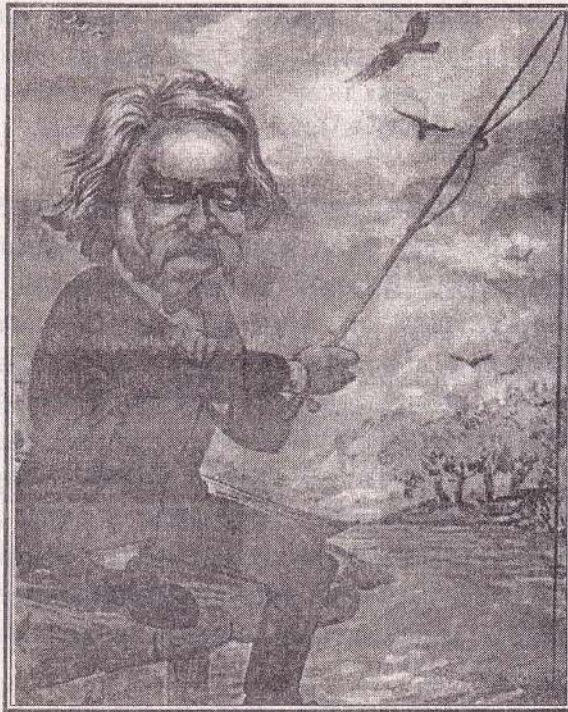
“என்ன இதுக்கே இப்படி ஆச்சரியமா? இதுவும் இருக்கே. காற்று தென்றலாக மாறும், அது புயலாகச் சூறாவளியாக மாறுவதும் உண்டு. அப்போ வீடுகள் ஜீவராசிகள் பொருட்கள் எல்லோருக்கும் கஷ்டம், நஷ்டம் மீனவர்கள் கடலுக்குப் போக மாட்டார்கள். சின்னக் குடிசைகள் எல்லாம் சூறாவளியில் சின்னாபின்னமாகி விடும்.” உயர்ந்த மாடிக் கட்டிடங்கள் கூட நொறுங்கிவிடும். பெரிய மரங்களும் முறிந்துவிடும்.

“அம்மா கேட்கவே பயங்கரமாயிருக்கே” என்றான் கோபால்.

“ஆக்கமும், அழிவும் இயற்கையில் உண்டு என்று உன் பாட்டி சொல்வா. சரி, இப்போ தென்றல் வீசப்போகிறது” என்று அம்மா பக்கத்தில் இருந்த பனையோலை விசிறியால் விசிறினாள். கோபாலனும், அபிராமியும் காற்று வந்ததும் கொடி அசைந்ததா கொடியசைந்ததும் பாட்டு வந்ததா என்று பாடத்தொடங்கி விட்டார்கள்.

முதுமைக்கு மரியாதை

பாட்டியின் இருமல் சத்தம் என்னைப் படுக்கவிடுகுதில்லையம்மா. பெரிய தொல்லை, தினமும் இதேதானா சே நியூசன்ஸ். சுந்தர் சினந்துகொண்டு அம்மாவிடம் சொன்னான். இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடமில்லை நிம்மதியாய்த் தூங்கமுடியாது என்று பொறுமையிழந்து கத்தினான். அம்மா அமைதியாகக் கிணற்றடியில் இருந்து பாட்டியின் உடுதுணிகளைத் துவைத்தக் கொண்டிருந்தாள். அம்மா நான் சொல்வது காதில் கேட்கலியா? சுந்தர் மறுபடியும் உரத்த குரல் எழுப்பினான். உனக்கென்னாச்சு? எதுக்கு இப்படி வீடே குடிமுழுகிப் போனது போல் கத்துகிறாய். அம்மா பாட்டியின் இருமல் சத்தம் எனக்குப் பெரிய தலையிடியாய் இருக்கு.... வயசு போன கிழங்கள் வீட்டில் இருந்தால் பெரிய கஷ்டம் இதுக்குத்தானே வயோதிபர் மடங்கள் கட்டிவச்சிருக்காங்க. அங்க கொண்டு விட்டா என்னவாம். சுந்தர் முகத்தில் கோபம் கொப்பளிக்க வார்த்தைகளை வீசி விட்டு நின்றான். ஓகோ! இதுவா உன் பிரச்சினை? இப்போ மணி என்ன? அம்மா சாதாரணமாகக் கேட்டாள். காலை எட்டு முப்பது சனிக்கிழமை சரிதான் சனிக்கிழமை என்றால் பிந்தி எழும்பலாம். காலைக்கடன்களையும் தள்ளிப் போடலாம் என்ற எண்ணமோ? “நத்திங் டுயிங் நீ போய் உன் வேலையைப் பார். நான் இதோ வந்திடுவன்”. அம்மா சொல்லிவிட்டு பாட்டியின் அழுக்குத் துணிகளை அவசரமாக அலசிக் கொடியில் உலரப் போட்டாள்.

எச்சில் படிக்கத்தையும் பக்குவமாகச் சுத்தம் செய்து பாட்டியினருகே கொண்டு வைத்துவிட்டுச் சுந்தரின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். சுந்தரின் குறட்டை ஒலி அம்மாவைத் திடுக்கிட வைத்தது. அம்மாவின் கை அவன் மேனியிற்பட்டதும் என்ன அம்மா குளிருது கை, என்று சினுங்கிக் கொண்டு எழுந்து சாய்மனைக் கதிரையில் வந்து உட்கார்ந்தான் சுந்தர்.

சுந்தர் உன்னை ஒன்று கேட்கட்டுமா?

ஊம்

உன் அம்மா யார்?

நீங்கதான்

என்னை உனக்கு பிடிக்குமா?

என்னம்மா கேள்வி உங்களை ரொம்பப் பிடிக்கும் உங்களைவிட்டால் எனக்கு வேறு யார்? அப்பா கூட இல்லை.

சரி. என் அம்மா யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?

பாட்டி.

கரெக்ட் பாட்டியை எனக்கு அதான் என் தாயை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி உனக்கு என்னை அம்மாவாகத் தந்ததே இந்ததெய்வந்தான். சுந்தர் உன்னைப் பெற்றது மட்டும் நான் ஆனால் என் கூடவே இருந்து கண்விழித்து நோய் நொடியில்லாமல் உன்னை வளர்த்தது பாட்டிதான். தாலாட்டித் தூங்க வைத்ததும் பாட்டிதான். நீ இரவிரவாக அழும்போது கண்விழித்து உன்னைக் காத்ததும் பாட்டிதான். நீ பிறந்த வேளை நான் நோய்வாய்ப்பட்டேன். அப்பாவும் மாரடைப்பால் இறந்து போனார். எனக்கு ஆறுதல் கூறி உன்னையும் என்னையும் உயிர்வாழவைத்ததே பாட்டிதான். உன்கை விரல் பற்றிப் பள்ளிக் கூடம் கூட்டிச் சென்றது யார்?

பலகதைககள் கூறிப் பாலும் சோறும் ஊட்டியது யார் பாட்டிதான், இவ்வளவுதூரம் நீ வளர்த்தன்னை ஓடாய் தேய்த்தவரும் பாட்டிதான்.

இப்போ பாட்டிக்கு வயசு எழுபத்தைந்து கொஞ்சநாளாக அவங்களுக்கு உடம்புக்கு இயலாது, இருமுறாங்க, மயக்கத்தில் கூட சுந்தர் சாப்பிட்டானா என்று தான் கேட்கிறாங்க இப்போ சொல்....

பாட்டியை வயோதிபர் மடத்தில் சேர்க்கவா? அவங்க வெறும் கிழம் தானே? அம்மா சுந்தரைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

ஐயோ அம்மா மன்னிச்சிடுங்க என்று ஓடிய சுந்தர் பாட்டியின் கால்களில் விழுந்து அழுதான். இளமை நிலைப்பதில்லை நீயும் ஒரு நாள் முதுமை அடைவாய், குருத்தோலையும் காவோலையாகும் பாட்டி மட்டுமல்ல முதியவர்கள் ஏழைகளாய் இருக்கலாம். வீதியில் செல்பவர்களாய் இருக்கலாம். அவர்களை ஏழனம் செய்யவோ துன்புறுத்தவோ கூடாது. முதியோரை, மதிப்பது நம்கடமை என்று அம்மா விளக்கிக் கூறியதைச் சுந்தர் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். முதியவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று மனதில் உறுதிப் பூண்டான்.

வாசிப்போமா?....

அம்மா இன்றைக்கு என் பிறந்த நாள் எனக்குச் சந்தோஷமேயில்லை. எல்லாமே ஏமாற்றம் தான். முணுமுணுத்தாள் ரமணி. ஏன் இன்று நல்ல நாள் அதுவும் நீ பிறந்த நாள் பத்து வயது முடிந்து ஒரு நாளாச்சு. அம்மா சொல்லிக் கொண்டே காந்தித் தாத்தாவின் கதை என்ற நூலை ரமணிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தாள்.

என்னது, மாமாவும் புத்தகம் தான் தந்தார் நீங்களுமா? அவள் சினுங்கினாள். உன் அறிவு வளர வேண்டும் என்று எல்லோரும் விரும்பியிருக்கிறார்களே. சந்தோஷப்படவேண்டாமா?. வாசிப்பதால் அறிவு வந்திடுமா? ரமணி முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு கேட்டாள். நல்ல கேள்வி கேட்டாய். இதோ கேள் ரமணி

கவையாகிக் கொம்பாகிக் கானகத்தே நிற்கும்

அவை எல்லாம் நல்ல மரம் அல்ல-சபைநாடுவே

நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய

மாட்டாதவன் மரம்

இந்தச் செய்யுளை நீ படித்ததுண்டா? வாசிப்பின் அவசியம் இதில் நன்கு பளிச்சிடுகிறது. காட்டில் உள்ள மரங்களெல்லாம் மரமல்ல, சபைநாடுவே வாசிக்கத் தெரியாதவனே மரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மனிதன் மரமாகலாமா? வாசிப்பு நம்மைப் பண்படுத்துகிறது. புடம்போடுகிறது, அறிஞர்கள், பெரியோர்கள், சரித்திரம் படைத்தவர்கள் பற்றி வாசிக்கும் போது நம்மையறியாமலே அவர்கள் நம்மனைத ஆக்கிரமித்து விடுகிறார்கள். அவர்களின் பண்புகள், ஆற்றல்கள் நம்முள்படிந்துவிடுகிறது என்றும் சொல்லலாம். நல்ல நூல்கள் நல்ல நண்பர்கள் என்பதை மறந்து விடாதே. வாசிப்பின் மூலம் எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து சாதனை படைத்தவர்களுடன் உறவாடலாம், வாசிப்பு ஒரு சிறந்த பொழுதுபோக்கு, இன்றைய கண்டுபிடிப்புகளுக்கு வாசிப்பு மிக முக்கியம், பரீட்சைக்காக மட்டும் நீ வாசிப்பதை நான் பல தடவை பார்த்திருக்கிறேன் என்று அம்மா சொன்னதும் ரமணியால் சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை, அம்மா தொடர்ந்தும் கூறினாள்.

அறிவுக்கான தேடலாக வாசிப்பு அமையவேண்டும், பலதுறைப்பட்ட விஷயங்களை நூல்கள் மிக ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுத் தருகின்றன, கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான் என்பது ஒரு சாதாரண பழமொழி, நூலகங்களில் தூங்கும் புத்தகங்களைத் தட்டி எழுப்புவாரில்லை. நல்ல நூல்களைத் தெரிவுசெய்து படித்தால் நலம் பெறலாம். வரலாற்று நூல்கள் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள், பொது அறிவு சமூக வரலாறுகள் நாம் படிக்க வேண்டியவை.

ரமணி பிழையற வாசிக்கப்பழகு, உச்சரிப்பு உயிர்போன்றது, கொண்டு வா என்பது கொன்று வா என்று மாறினால் உயிரே போய்விடும். ரமணி சிரித்தாள்.

அம்மா என்னுடைய பிறந்த நாள் எவ்வளவு சந்தோஷமான நாள் வாசிப்பின் சிறப்பு பற்றி அறிந்தேன் இனி எனக்கு புத்தகங்கள் தான் நண்பர்கள் வாசிப்பேன் யோசிப்பேன்.

உப்பு! துப்பஸ்வ

“அக்கா அம்மா இல்லாமல் என்னவோ போல் இல்லையா? கமலா மாமி வீட்டுக் கலியாணம் ஜோராய் நடந்திருக்கும். எனக்கும் கல்யாணம் பார்க்கிறதென்றால் கொள்ளை ஆசை. அம்மாதான் எங்களைக் கூட்டிற்றுப் போகலியே. எனக்கு அம்மா மேல கோபம் வருகுது” சினுங்கினான் சின்ன ரமேஷ் அக்கா வசந்தி தன் தம்பியை ஆதரவோடு அணைத்து “அம்மாவைக் கோபிக்காதே. எப்போதும் அம்மா தன் பிள்ளைகளுக்கு நல்லதைத்தான் செய்வார். இன்று என்ன கிழமை?” அக்கா கேட்டதும் ரமேஸ் பட்டென்று “புதன் கிழமை” என்று பதில் சொன்னான்.

“நாங்கள் இருவரும் எங்கே போய் வந்தோம்?” “என்ன கேள்வியக்கா பள்ளிக்குதானே போனோம்.” “அப்படிச் சொல்லடா என் ராசா. கலியாணத்துக்குப் போயிருந்தா ஸ்கூல் போக முடிஞ்சிருக்குமா? எது முக்கியம்? கலியாணமா? கல்வியா?”

ரமேஸின் கண்கள் அங்குமிங்கும் அலை பாய்ந்தன. அவன் கொடுப்புக்குள் சிரிப்பு விளையாடியது. “கல்விதான் முக்கியம். ஆனா ஒரு நாள் போகாமல் விட்டால் என்ன?”

“ஒரு நாள் கூடப் படிப்பை விடக்கூடாது. என்பதுதான் அம்மாவின் விருப்பம். கல்வி மிக முக்கியம். ரமேஸ் இதோ பார் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அம்மா வருவா” என்று அக்கா சொல்லும் போதே வாசல் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. பட்டுச் சேலை சரசரக்கப் பொட்டும் பூவுமாய் அம்மா உள்ளே வந்தாள். சந்தோஷத்தில் வசந்தியும் ரமேஸும் முகம் மலர்ந்தார்கள். கலியாண வீட்டில் மாமி கொடுத்த பலகாரங்களை ரமேஸ், வசந்தி இருவருக்கும் பகிர்ந்தளித்து விட்டு “வேலைக்காரன் சந்திரன் எங்கே?” என்றான் அம்மா.

“சந்திரன் அவன் பெரியம்மா வீட்டுக்கு போயிருக்கான் அம்மா பகல் நாங்கள் சாப்பிடவேயில்லை.” “ஏன்” அம்மா திடுக்கிட்டா. “சமையலுக்குத் தேவையான எல்லாம் கொடுத்துவிட்டுத்தானே போனேன்.” வசந்தி இப்படி வா. நீ சாப்பிடவில்லையா?” “கொஞ்சம் சாப்பிட்டேம்மா. சந்திரன் கறிக்கு உப்புப் போட மறந்திட்டான் போலிருக்கு, அவசர, அவசரமாகச் சமைச்சு வச்சிட்டுப் போய்விட்டான் ருசியே இல்லை.” ஏன் அவன்தான் உப்புப் போடலைனா? நீங்க உப்புப் போட்டுச் சாப்பிட வேண்டியதுதானே? உனக்குக் கூட அந்தப் புத்தி வரலியே வசந்தி” என்று கூறிய அம்மா அறைக்குள் சென்று உடை மாற்றிவிட்டுக் கூடத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

வசந்தியும், ரமேஸும் கலியாண வீட்டுப் பலகாரங்களைச் சுவைத்து உண்டு கொண்டிருந்தனர். “என்ன ரொம்பப் பசி போலிருக்கு?” என்று அன்புடன் கேட்டாள் அம்மா.

“ஆம் அம்மா இப்போ பசி தீர்ந்து விட்டது.” “நான் ஒரு விஷயம் சொல்லப் போகிறேன் கவனமாகக் கேளுங்கள். “உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே” என்ற பழமொழியைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். உப்புச் சாதாரணமாகச் சமையலுக்கு உதவும் அற்பமான ஒரு பொருள். கடல் நீரும், சூரியவெப்பமும் உப்புப்பாளங்கள் உண்டாகக் காரணமாகும் என்ற உண்மை உங்களுக்குத் தெரியுமா? இயற்கை நமக்கு இனாமாகத் தரும் அற்புதக் கொடை இது. மனிதன் இப்பாளங்களை உடைத்து உப்புக் கற்களாகவும் தூளாகவும் மாற்றுகின்றான். ஆரம்பத்தில் மிக மலிவான விலையில் கிடைக்கக் கூடிய பொருள் உப்பு ஒன்றேதான். ஆனால் இதன் மகிமை மிகப் பெரியது. இதனால் தான் உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே என்ற பழமொழி வந்தது. “உப்பிட்டவரை உயிர் உள்ளளவும் நினை” என்ற பழமொழியும் வந்தது.

உப்பு அற்பமானதுதான். ஆனாலும் அது இல்லாமல் சமையலில் சுவையில்லை. ரசிக்கவும் முடியாமல், ருசிக்கவும் முடியாமல் முகம் சுழிக்க நேரிடும். இன்று நீங்கள் சாப்பிடாமல் போனதுக்குக் காரணம் சந்திரன் இல்லை, உப்புதான்!” என்று சொன்னதும் வசந்தியும் ரமேஸும் வாய்விட்டு சிரித்தார்கள். “இன்னும் இருக்கு உப்பு வெளிப்படையாகத் தன்னை என்றைக்கும் காட்டிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. அவ்வளவு அடக்கம் மறைமுகமாக உணவுகளில் கலந்து நமக்குச் சுவையூட்டுவதுதான் உப்பின் சுபாவம். அது நீரிலே பிறந்து நீரிலே அழிகிறது. வசந்தி, ரமேஸ் உப்பிலிருந்து நாம் முக்கிய பாடம் படிக்கலாம். என்ன தெரியுமா, உப்பு உணவிலே அளவோடு இருக்க வேண்டும். அது அளவுக்கு மீறினால் அதனற்கு மதிப்பில்லை. இது நமக்கு நல்லதோர் பாடம் புகட்டுகிறது. எந்த விஷயத்திலும் நம் தலையீடு அளவோடு இருக்க வேண்டும். தெரியுமா?” அம்மா கூறிய கருத்துக்களை ரமேஸும், வசந்தியும் ஆச்சரியத்துடன் செவிமடுத்தார்கள்.

“அம்மா உப்பின் மகிமை இப்போதான் எங்களுக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் சந்திரனுக்குத் தெரிய வேணுமே” என்று வசந்தி சொன்னதும் அம்மா இருவரையும் அணைத்துச் சிரித்து விட்டுச் சமையலறையை நோக்கி நடந்தாள்.

சண்டையா சமாதானமா?

அம்மா! அதிபர் உங்களை நாளைக்காலை தன்னை வந்து சந்திக்கட்டாம். இல்லாவிட்டால் என்னையும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரவேண்டாமாம். அழுது வடிந்த முகத்துடன் கூறினான் கோபி.

அம்மா திடுக்கிட்டாள், ஏன் என்ன நடந்தது.? கோபி நீ ஏதும் தப்புப் பண்ணினாயா?

கைவிரல்களை முறுக்கியபடி மௌனம் சாதித்தான் கோபி.

அம்மா அவன் கைகளைப் பற்றி அவனை உட்கார வைத்து... அவன் தலையை நிமிர்த்தி நீ பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதாவது திருடினாயா?

ஐயோ இல்லை என்று கதறினான்.

அப்போ?

சண்டை போட்டேன்?

யாரோடு?

வகுப்புப் பையன்களோடு அதனால் ரகுமானுக்குக் காயம், நெஞ்சுவலி என்றும் சொன்னான். இதெல்லாம் அதிபருக்குத் தெரிஞ்சி போச்சி. நான்மட்டுமில்லையம்மா, கிஷோர், சுனில் எல்லாரும் சேர்ந்துதான்.

“சே..... நான் வெட்கப்படுகிறேன், வேதனைப்படுகிறேன் கோபி. நீ போனது படிப்பதற்காக. சண்டைபோடஅல்ல. அடிக்கடி உன்னைப்பற்றி முறைப்பாடுகள் வருகுதே. அம்மா நான் இனிச் சண்டை பிடிக்கமாட்டேன், என்னை மன்னிச்சிடுங்க கோபி கண்களில் நீர் வழியக் கூறினான். உனக்குக் கிள்ளினால் வலிக்கும் அதையே அடுத்தவனுக்குச் செய்வதால் வலிக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தாயா?

அன்புசெய் என்று அடிக்கடி சொல்வேனே. அது இல்லாத இடத்தில் எப்படிச் சமாதானம் மலரும்? கோபி, ரகுமான், சுனில் மாதவன் எல்லோரும் உன் கூடப்படிப்பவர்கள். உங்கக்குள் எந்த வேறுபாடும் இல்லையே. எல்லோருடைய

ரத்தம் கண்ணீர் மூச்சுக்காற்று, பசி, தாகம் எல்லாமே ஒன்றுதான் சண்டைபோடுவதால் என்னலாபம்? இப்போதெல்லாம் எல்லாரும் எல்லா இடத்திலும் சமாதானம் பற்றிப்பேசுகிறார்கள். ஆனாலது வெறும் வார்த்தைகளால் வருவதில்லையே செய்கையால் காட்டவேணும். அதற்கு ஒரே வழி அன்பு காட்டுவதே. அதற்கு நிறம் இல்லை இனம் இல்லை மதம் இல்லை மனம் ஒன்று தான் தேவை.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்
அன்புடையார் அன்பு முரியர் பிறர்க்கு

திருவள்ளுவர் எவ்வளவு அழகாக அன்புக்கு அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

இதோபார் கோபி, சமாதானத்தின் அடையாளமாகப் புறாவை ஏன் பறக்கவிடுகிறார்கள்?. எவ்வளவோ பறவைகள் உண்டே?

தெரியாதம்மா என்றான் கோபி அசடுவழிய.

புறா ஏனைய பறவைகளைப்போல் அல்ல. அது அமைதியானது. அது தன் இனத்துடனோ ஏனையவற்றுடனோ சண்டை போடுவதில்லை. எதற்கும் தீங்கு செய்யமாட்டாது. தன்னைப் பிடிப்பவனுக்குக் கூடத்துன்பம் செய்வதில்லை. தூய்மையின் அடையாளம் வெண்மை அல்லவா.

இந்தப் புறாவுக்காகத்தானே தன் தசையைக் கொடுத்துப் புறாவைக் காத்தான் சிபிச்சக்கரவர்த்தி.

புறாவின் குணம் நமக்கு வரவேண்டும் என்பதற்காகவே விசேட வைபவங்களில் நம் நாட்டில் புறாவைப் பறக்கவிடுகிறார்கள். இதை நீ பார்த்திருப்பாய், ஆனால் சிந்தித்திருக்க மாட்டாய்.

புறா சமாதானத்தின் அடையாளம். பள்ளிக்கூடம், வீடு, நாடு, விளையாட்டுக்களம், வீதி எல்லா இடங்களிலும் அமைதி காத்தால் சமாதானம் வரும், சந்தோஷம் வரும், இப்போ புரியுதா? சண்டையா சமாதானமா?

சமாதானம்தான் அம்மா. கோபி மகிழ்ச்சியில் சொல்லிக் குதித்தான். அவன் மறுநாளுக்காக் காத்திருக்கிறான் சமாதானத் தூதுவனாகப் பாடசாலை செல்ல.

நூலாசிரியரைப் பற்றி....

அவர்
எனியம் தேனிபுரம்
சிறுவர் இலக்கிய நூல்
1996ஆம் ஆண்டுக்கான
தேசிய சாகித்தியப் விருது பெற்றது.

எங்கோ பற்றது எங்கோ வளர்ந்து தான் வாழுகின்ற மண்ணையே சொந்த மண்ணாகக் கருத் அங்கு வாழும் மக்களோடு ஒன்றிப் போனவர் ருபராண் ஜோசப். கவர் கால் நூற்றாண்டாட்க்கும் மேலாக கண்ட நல்லாயன் கல்லூரியிலே அசிரியராகக் கடமையாற்றி பல்வேறு வழிகளில் அக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அவர் இருந்துள்ளார் அவர் ஒரு தமிழாசிரியராக மட்டுமன்றி, கல்லூரி நாடகங்களை மேடையேற்றுவதில் விற்பனையாகவுமிருந்தார். அவரது முயற்சியிலே பல கல்லூரி நாடகங்கள் மேடையேறி பல்வேறு மட்டங்களில் விருதுகளையும் பெற்றன. குறிப்பிடத்தக்கது. மாணவர்களிடையில் காணப்படும் தனிப்பட்ட திறமைகளை இனங்கண்டு அவற்றை வெளிக் கொண்டுவதில் அவர் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தனியார் பாடசாலைகளை அங்கு பொறுப்பேற்ற போது தொடர்ந்து தனியார் கல்லூரியாகிலே செயற்பட நல்லாயன் கல்லூரி முகாமையாளர் சபை தீர்மானித்த போதும் அக்கல்லூரி பெரும்புள்ளி நெருக்கடிகளை எதிர் கொள்ள வேண்டியது. இக்காலப்பகுதியில் ருபராண் ஜோசப் அவர்கள் தாம் மேடையேற்றிய நாடகங்களினூடாக கல்லூரிக்கு நிக் ஈடுபட்டவர்கட உடதுவனார் என்பது பலருக்குத் தெரியாதுக்கலாம். இவர் பகுலத்திலிருந்தே பாரத் படைத்த ஒரு புதுமைப் பெண்ணாகவே அவர் திகழ்ந்தார். நம்மிடம் நடையும் நேர் கொண்ட பாலையையும் அஞ்சா நெஞ்சமும் அவரிடம் காணப்பட்ட அரிய அம்சங்களாகும். வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல் போடுவதில் வல்லவரான அவர், தனது வாழ்க்கையில் எதிர் கொண்ட பல்வேறு இடங்களைத் துணிச்சலுடன் வெற்றி கண்டார். ஓய்வு பெற்றிருப்பதும், ஒதுங்கி வாழாது, எழுத்தும் துறையிலே தன்னை முன்னிறுத்தி நடத்தலாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அவர் பல நூல்களுக்கு அசிரியர் என்ற பெருமையையும் தேடிக்கொண்டள்ளார். தமிழிலே சிறுவர் இலக்கியம் அதிகம் வெளிவராத காலத்தில் சிறுவர் இலக்கியங்களைப்படைப்பதில் அவர் காட்டும் ஆர்வம் வரவேற்கத் தக்கதாகும். அவரது புதிய படைப்பாக வெளிவரும் "அம்மாவின் ஆலோசனைகள்" என்ற இச்சிறுநூல் சிறார்களுடைய நல்லவரேற்றைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதற்குரிய மனம் செயற்பாடுகளினாலே நானுக்கு நான் நல்லவராக வரும் இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாப்பது இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பேசப்பட்டு வரும் ஒன்றாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ருபராண் ஜோசப் அவர்கள் இயற்கை வளங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சிறுவர்களுக்கான நூலொன்றைப் படைத்துப்பது சாலச் சிறந்ததே. அவரது முயற்சியில் இது போன்ற மேலும் பல ஆக்கங்கள் வெளிவருவதற்கு இறைவன் அவருக்கு நீண்ட காலவாழ்க்கையை நல்க வேண்டுகிறேன் பார்த்துக்கொளும்.

பேராசிரியர் எம். சீனாதத்தம்பி

பொருளியல்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை.